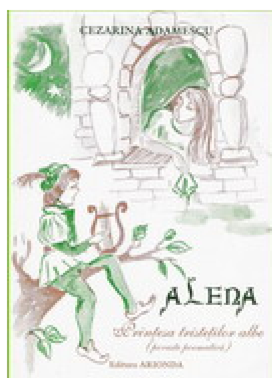
CEZARINA ADAMESCU

Alena, prințesa tristeților albe

\- *poveste poematică –*

GALAȚI, EDITURA ARIONDA

CUVÂNT DE-NCEPUT SPUS ÎNTR-UN MINUT

Povestea pe care vreau să ți-o spun, copile, nu se află-n cartea de citire. Nu se află nicăieri pe pământ, decât la mine-n cuvânt.

Şi-o să rog vântul să nu mi-o zboare, fiindcă am cules-o din Soare.

Povestea mea e ca o jucărie, pe care-o găseşti într-o casă de hârtie.

E o poveste plină de lumină, ca dimineața aceasta senină.

Şi are o mulțime de eroi, ca mine, ca tine, ca voi.

O poveste încărcată de mistere pe la colțuri şi prin unghere. În care, pentru dezlegarea şaradei nu ți-ar ajunge nici cele o mie şi una de nopți ale Sheherazadei.

O poveste pe care s-o scrii cu rouă, pe lună nouă. O asemenea poveste, cum v-am mai zis, se găseşte numai în Paradis. De îngeri plină, ca un crâmpei de lumină. O imagine diafană. O icoană.

O poveste cum nimeni n-a mai scris, decât poate, în vis. Muiată-n raze de soare, să-ți facă-n

orice zi sărbătoare. Desenată cu aşchii de stele, pe pereții inimii mele.

Mă las, aşadar, legată fedeleş de condei, să mă ducă pe sub tei, pe strada Domnească până prestigiul o să-mi mai crească.

Iar dacă vreun erou va da bir cu fugiții jucându-mi feste, îl aşez binişor, la locul lui în poveste.

Asaltată de asemenea cor de năluci, unde poți să te duci, să evadezi, să creezi, dacă nu

găseşti măcar un loc să visezi? Fiindcă v-am zis, tot omul are nevoie de-un vis.

Un vis subțirel, cât un firicel de fum, să-l înfăşoare pe degețel şi să-l aşeze-n album. Să-i mai țină de-alean, încă un an. Fără escală, până mergem la şcoală.

Iar eu o să mă-ntorc pe un coridor întortocheat, de unde-am plecat, la gândul dintâi, de căpătâi.

Îmi doresc, aşadar o cărticică drăguță pe care s-o vâre Moş Neculai în ghetuță.

Fiindcă-i numai atâtica o va răsfoi furnica. Curios precum îi este felul, o va roade şoricelul.

Filele aripa-i scutur, când o s-o sărute-un flutur. Tuturora, vrând să fie un prilej de bucurie.

Dacă nu mă voi pricepe, alt copil o va începe.

4

Cum? Tot eu s-o scriu? Fie, cât nu-i prea târziu. Înc-un lucru vreau să ştiți: în această poveste, sigur o să vă regăsiți. Cine nu se recunoaşte pe sine, întreg sau în parte, n-are decât să citească

ACEASTĂ CARTE!

CAPITOLUL I

În care autoarea vă dă bineţe şi veţi afla câte ceva despre tristeţe.

* * *

Era pe vremea când râurile curgeau toate în sus şi soarele răsărea dinspre apus.

Când ploua din cer licurici, logodindu-se cu furnici.

Când, de luni până luni îţi ieşeau în cale numai căpcăuni, însoţiţi de Ilene Cosânzene. Când îţi intrau în cap gărgăuni printr-o supapă şi pas de mai scapă.Când existau şcoli de vrăjitoare, piraţi şi magicieni şi mulţi liceeni cu alură de marţieni preferau acest sistem de învăţătură care-ţi dădea totul mură-n gură.

După frecventarea acestor şcoli înalte, piraţii puteau trăi pe uscat, ca fraţii. Îşi schimbau domiciliul şi stilul. Nu mai jefuiau corăbii, ci tăiau frunză la câini şi dădeau mămăligă la vrăbii. Din când în când, schimbau decorul şi lucrau cu calculatorul.

Nici nu mai trebuiau să jefuiască bănci bogate, căci aveau la dispoziţie bănci de date.

Care, furate pe Internet, le aduceau îmbunătăţiri la buget.

Ce trist, vă spun din intuiţie de accea în mările toate, piraţii erau pe cale de dispariţie.Nu mai vedeai capete de mort pe catarg, oricât de mult te-ai fi dus în larg.

Meseria asta veche, fără pereche odinioară, era acum uitată. Totuşi autorităţile se străduiau s-o reînvie, aşa ca să fie.

Nu mai vorbesc de şcoala de vrăjitoare, care avea mare căutare. Toate fetele cumsecade, de la cea mai mică la cea mai mare, voiau să se facă vrăjitoare. Îşi luau binişor caii-n spinare şi o porneau pe răzoare, să caute iarbă de fiare. Mai precis, iarbă de matostat (sau piatră de matostat, na, c-am uitat!). Învăţau să fabrice licori, care să vindece de lingori. De dor şi de alean, vindecau cu şofran, care de galben ce este, nu are loc în poveste.

Mi se pare firesc, să vă povestesc despre vremea aceea minunată, în care trăia cea mai tristă fată din câte există pe nume Alena cea tristă.

Deşi se născuse (nimeni nu-i socotea vină) în Ţara tristeţilor fără pricină, vecină cu Ţara Râsului şi a Plânsului, cădea uneori în mrejele fanteziei, ceea ce, dacă privim cu realism, îi dădea o oarecare notă de optimism.

În Țara tristeților fără pricină, nici măcar cavalerii în floarea vieții, nu puteau alunga nălucile tristeții.

Nimeni, nimeni pe pământ, de atunci şi până recent, nu se încumetase să le doboare, nici măcar Pelerinul Absent. Aşadar în această țară, tristețea era în floare. Floarea tristeții? Mă veți întreba ca isteții. Unde se găsea oare, asemenea floare? Pe toți pereții precum iedera agățătoare? Aş! Era mai curând floarea zânelor ceții, a ploilor lunguiețe aşteptate de nibelungi; a umbrelor prea lungi şi subțiri, să tot vezi şi să te miri de asemenea năluciri. Năluci albe, gri, negre foarte integre, nălucile amintirii şi ale altor enigme ale firii.

Zi şi noapte norii încingeau aerul violaceu, cu un brâu cenuşiu, de aceea, din tată-n fiu, toți erau răpuşi de gânduri sumbre, ca nişte momâi lălâi.

Într-un ținut mai spre sud, locuia un om aprig şi hidos la înfățişare numit Harpo cel Mare. Fire haină, el stăpânea Țara tristeților fără pricină.

Îi plăcea să audă în jurul său numai oftaturi, tânguiri şi suspine, iar locuitorii de la oraşe şi sate aveau toți inimile întristate. Nici urmă de zâmbet nu vedeai vreodată, pe vreun obraz de băiat sau de

fată. Aşadar, lumea era toată încruntată.

Ca şi când ar fi fost închişi între ziduri, căpătaseră de timpuriu, numai riduri. Brazde adânci erau implântate până şi pe obrazuri de prunci.

Toate frazele începeau cu of, ah şi vai! Puteai să stai mult şi bine în ținut şi nu ai fi ştiut să rosteşti o glumiță, o vorbuliță de duh, să tragi o păcăleală fără fereală, să compui o melodie hazlie, şi nici un om din popor nu auzise de cuvântul: umor.

În cercurile înalte, auzeai numai plânsete înăbuşite şi văicăreli fără noimă, de-ai fi zis că e interzis cu desăvârşire să dai frâu liber râsului sănătos sau măcar vreunui zâmbet misterios. Muzicanții umblau abătuți ca-n sala paşilor pierduți, pentru că prințeselor şi domnițelor nu le plăceau cântecele de voie bună, sub clar de lună. S-au trimis chiar iscoade la palat şi s-a constatat că toate cântecele aveau tonuri elegiace, încât în inimă simțeai numai ace, de o vreme încoace.

De alminteri, nimeni nu a mai scris poeme fiindcă nu mai era vreme. Se făceau picto-poezii pentru copii, adică poezii pictate, schițate, crochiuri gravate, care aveau toate câte ceva lipsă, de parcă fusese eclipsă.

Cam aceasta era atmosfera, în emisfera

tristeții. Nici ciulinii, nici scăişorii nici măcar scaieții nu mai puteau mângâia pe cineva, fără să lase o zgârietură în natură.

Asemenea viață nu mai era de trăit şi negreşit trebuia să se schimbe ceva; alminteri, până şi țâncii, tot făcând de plâns fețe-fețe, s-ar fi îmbolnăvit de tristețe.

S-au chemat vrăjitoare, de la Şcoala ajutătoare, călare pe mături sau învelite în pături, care mai de care, tristețile să le doboare.

Acestea au stat ce-au stat la sfat şi până şi fețele lor s-au întunecat, de nu mai puteau râde hi! hi! când voiau să-i sperie pe copii.

Şi, ceea ce nu se întâmplase cât veacul, acum erau pe cale să-şi piardă şi leacul şi începuseră să plângă ca la mort. Fără amuletele şi talismanele lor, rămăseseră sărmanele,fără ajutor. Degeaba au adus ofrande şi au dansat sub clar de lună, sau în plină furtună pe coji de nucă, tristețile nici vorbă să se ducă.

Fachiri vestiți dansau rep şi rock, de-a dreptul în foc. Şi fiindcă deveniseră imuni, dansau cu tălpile chiar pe tăciuni. Apoi băteau step într-o lumină verzuie, pe cioburi de sticlă şi cuie.

Au chemat-o chiar şi pe Alena, să danseze cu ei macarena. Dar fata, asta-i nostimada, ştia să danseze numai lambada. O mie şi una de nopți a

dansat-o ca-n Sheherazada, dar n-a fost chip nălucile să le-îmblânzească şi să le facă să-i părăsească.

Alena era foarte frumoasă. Avea un păr negru corb şi orb să fi fost tot vedeai cu câtă grație păşea din odaie-n odaie. Iar la lumina stropilor de ploaie îi observai lujeri de lacrimi pe fața bălaie.

De ce oare avea inima sfâşiată de doruri, această serafică fată? Ei bine, ştia orişicine, logodnicul ei, viteazul Atar, deşi-i adusese în dar un elixir ca să-i mai alunge tristețea amară, plecase la luptă cu Raf, hrăpărețul cel fără de țară. Şi fata ofta şi se ofilea de dorul acestui viteaz cu palid obraz.

Harpo cel crud împreună cu Raf, făceau deseori jaf în țară, furând fete frumoase din case. Se lăudaseră că ar s-o răpească şi pe biata Alena într-o zi ținând-o ostatecă în pădurea sălbatecă şi uscată, de toate fiarele abandonată. Toată lumea era îngrozită de această ştire nemaipomenită. Plângea şi se temea ca de piază rea.

Aşa cum spuneam, o mie şi una de nopți a dansat din zori până pe-nserat, dar lumea nu-nceta din oftat. Ofta şi ofta şi tot suspina întreaga suflare de la oameni la păsări şi animale. Ba chiar şi peştii cât sunt ei de taciturni şi de uzi, rămăseseră, de tristețe, mofluzi!

O armată de năluci înveşmântate în giulgiu cernit, o vizitau necontenit şi ea căzuse în mrejele lor. Suspinând de dor îşi aştepta cavalerul sortit să se întoarcă, viu şi nevătămat din acel aprig război blestemat.

Doica Luna, cea care-o crescuse din leagăn, ca şi când tristețea ei n-ar fi fost de ajuns, îl chema deseori pe vestitul Bob de Plâns, un menestrel de la castel care, cu lyra măiastră, îi cânta Alenei pe sub fereastră:

Fată dragă, preafrumoasă,
mâine-poimâine mireasă,
spune-mi cum să te alin,
însumi, dacă eu suspin?
Şi mi-e vocea înecată
de-o tristețe-adevărată,
şi mi-e glasul tot mai strâns,
căci mă cheamă Bob de Plâns.
Lyra mea cea cristalină,
de melancolie-i plină,
şi m-apasă grea mâhnire,
fiindcă-s fără de iubire;
şi degeaba cânt la lună
căci nu aflu voie bună,
elixir de bucurie
să ți-l dăruiesc şi ție.
Hai, alungă-ți întristarea

şi priveşte iarăşi zarea,
poate ţi-o veni sorocul
să-ţi găseşti curând norocul.

Astfel îi cânta Bob de Plâns frumoasei Alena, care suspina şi mai tare de-ţi era mai mare mila şi trebuia numaidecât să întorci fila, altfel te apuca melancolia şi pe tine.

În fine, arlechini şi pitici se adunau prin pieţe să găsească un antidot la nespusa tristeţe.

În centrul oraşului de Ametist, exista un club în stil cubist sub terasa împodobită cu glicine. De acolo se auzea o orchestră de bocete şi suspine, pe tonuri diverse: şterse, acute sau abătute.

Cum se distrau locuitorii, sau ce făceau ca să alunge norii?

Citeau hărţi şi scheme şi învăţau teoreme. Teorema beţelor de chibrit, a timpului oprit, a nervilor tociţi în zadar şi, foarte rar, teorema turnării gazului peste jar, şi a fluturatului din batistă într-o gară tristă.

Cărţile, şi-aşa lipsă, erau citite numai cu ochelari de eclipsă.

La bal, mergeau cu ochelari de cal şi dansau după sarabandele ploii, până la ziuă, când plecau să bată apa în piuă.

CAPITOLUL II

În care facem cunoştinţă cu Jupân Catastif, despre Piticul cel Spân, care se va declara stăpân peste timp, şi cum s-a zvonit, în faldurile dimineţii, despre maşina infernală a tristeţii.

* * *

În ţinutul despre care v-am povestit, trăia un am vestit, ca un calif, pe care-l chema Jupân Catastif.

El avea un registru imens, cu scoarţe jerpelite şi aproape mucegăite, în care nota cu meticulozitate, toate poveştile aflate de o vreme încoace. Registrul avea multe intrări şi ieşiri în care pătrundeau amintiri, încât, nu se putea să nu te rătăceşti colindând printre atâtea poveşti. Pentru cei ce mint, registrul era un adevărat labirint, prin care colindai printre perdele şi văluri, ca în serai. Vai de cel ce nu putea continua povestirea, căci nu mai găsea niciodată ieşirea. Aşadar, ca să-l întâlneşti, trebuia să ştii o mulţime de poveşti, să

călătoreşti în caleşti, pe cai năzdrăvani, fără să dai bani, până la marginea pustiei, pe aripile fanteziei.

Pe acest născocitor neîntrerupt de poveşti, nu se putea să nu-l îndrăgeşti.

Se presupune că născocea poveşti misterioase despre rombile şi babaroase, punându-i pe ascultători să trudească, să descâlcească iţele poveştilor de adormit vrăbiile şi porumbiţele.

Dacă povestea avea un final prea banal, normal că trebuia găsit unul fără egal, pe care Jupânul îl trecea repede în registrul său.

Orice nătărău, spunea el, fără veste poate scorni o poveste, dar nu poate trece peste pricina tristeţei dacă nu are parte de puţină... tandreţe.

Citise el undeva, că omul e cu atât mai nefericit cu cât e mai puţin iubit.

Jupân catastif citea în bobiţe de rouă, când era lună nouă. În boabe de apă, în noduri şi semne, sau în jarul din lemne, lucruri demne de luat aminte. Încă de mic învăţase ca un năuc, scrisul pe frunze de nuc, scrisul cu tălpile, lipa-lip pe dunele de nisip. Iar când avea să îmbătrânească, dorea să ştie să citească bolta cerească.

Aşa aflase unele taine din univers după al stelelor mers, după memoria bobiţelor de rouă, când stă gata să plouă.

El tot descifra şi din când în când, murmura

ca pentru sine:

- Va fi minunat! Ce bine! Curând voi descoperi pricina acestor tristeți, pe care bieții oameni o încearcă de la naştere şi până la moarte şi de ce nu au parte la fel ca întreaga omenire măcar de un strop, de fericire.

Aflase nu demult cele patru ceasuri ale tristeții, corespunzătoare etapelor vieții: tristețea de lapte, care ținea de la nouă la şapte şi era ca un fulg de nea, căzut pe catifea. Tristețea de abanos care durează cât eşti tânăr, frumos şi doare până la os; tristețea de adult care doare şi mai mult şi ținea de la ora cometei, la ora dimineții şi, în sfârşit, tristețea ceții care ține toți anii de humă ai bătrâneței.

Fiecărei vârste îi corespundea un ceas astral egal cu scurgerea a şapte clepsidre de cristal. Odată descoperit acest amănunt, Jupân Catastif deveni cărunt. Vezi bine, era acum înțelept şi putea ține piept oricărui astrolog cu renume.

Întreaga lume venea să-l consulte, sau doar să-l asculte, cum îşi depăna zecile de amănunte despre timp, sau despre cum va deveni el Stăpân în Olimp.

Într-o zi, în timp ce luna ascunsă după un copac, muşca din soare bucată cu bucată, îi pică mură-n gură vestea absolut incredibilă, că o

amenință un vârcolac.

La megafon, o voce cam tristă şi hârâită, anunța că toată circulația fusese oprită, fiindcă Piticul cel Spân care locuia într-o claie de fân, confecționase o bombă din faldurile ceții, care era nici mai mult nici mai puțin, maşina infernală a tristeții.

Locuitorii speriați, îşi aruncau unii altora priviri neputincioase şi se refugiau cu toții în case, ca nu cumva din nebăgare de seamă, bomba cu pricina să explodeze şi să împrăştie teamă în sufletele lor şi-aşa înegurate.

Atmosfera deveni cât se poate de apăsătoare şi mic cu mare, chibzuiau cum să scape de încurcătura fantastică.

Au hotărât să se strângă la Clubul cubist, acolo, unde se întâlnea artist cu artist, mic sau mare să țină o adunare.

Să vedem ce va fi în capitolul următor, dragi copii.

CAPITOLUL III

Iată că fără veste, începe adevărata poveste. Eroii noştri pleacă fiecare, cu mic cu mare, în aburii dimineţii, să găsească maşina infernală a tristeţii. Vom afla multe piedici care le vor da de furcă şi fiecare, cum se descurcă în faţa încercărilor uşoare sau grele şi cum vor scăpa de ele. Povestea aceasta ne îmbie să-i însoţim în călătorie. Ce mai tura-vura, începe aventura! Să păşim peste o ulucă, dacă ne-a apucat dorul de ducă!

* * *

Şi-acum, s-o pornim în goană, hai, ca haiducii lui Şepte-Cai. Să intrăm în adevărata poveste, că-nainte, mult mai este! Şepte-Cai logocai care te pot duce în rai. Cu şapte stele logostele în frunte ţintaţi, de parcă ar fi fraţi. Cai ce poartă numai prinţi în spinare şi scapară foc la picioare. Care, nu numai că au grai-grăurean dar şi nechează din zori până-n amiază. Au cozile împletite dintr-o mie de fire, să poftească cineva

să se mire. Dragii de ei, din copite scot numai scântei. Ca nişte lei paralei zboară pe coamele vântului, cu mult deasupra pământului. Zboară ca o sfârlează fără fofează. Şi-n toate graiurile nechează şi pe toate plaiurile galopează. În galop, tropa-trop, pe lângă un plop, pe lângă un stejar, mănâncă jar.

Pe un asemenea năzdrăvan armăsar, să plutim ca pe un lac de cleştar, biciuiți cu har. Împroşcați cu stele, să mai uităm de rele.

O herghelie de cai neînşeuați, proaspăt spălați şi țesălați.

Să ne plouă cu rouă şi mărgăritare, din cap până-n picioare, şi soarele să ne mângâie din creştet până-n călcâie. Să fim acoperiți cu pudră de lună nouă, să nu ne mai ningă şi plouă. Să nu mai vedem fețe pline de tristețe. Să căutăm mult şi bine fără să dăm de suspine. Să nu ne mai fie glasul strâns, de atâta plâns şi peste plete să ningă doar cu margarete, iar peste pestelci, cu cornițe de melci.

Cu Pegasu-n frunte, să ne facem luntre şi punte şi să ne pierdem în ale poveştilor amănunte.

Să pornim cu o herghelie de telegari conduşi de un grup de ştrengari. Să ne luăm în buzunare cât mai mult aer de respirare, ca pentru o sărbătoare.

Să ne împresoare ca o nălucă dorul de ducă.

Gata. Sfârşiţi hărmălaia. Că doar nu ne jucăm de-a puia-gaia. Şi nici de-a ielele încălecaţi pe toate nuielele. Nici măcar de-a cocoarele, călare pe mătură precum vrăjitoarele.

Cât suntem noi de voinici, să pocnim din bici, să punem aripi caleştilor, măcar până-n oraşul stelar din ţara cuvintelor.

CAPITOLUL IV

În care aflăm care şi cum, au venit de pe drum, să se sfătuiască fiecare încotro s-o pornească, pe rând, şi nu ca orbeţii, în căutarea maşinei infernale a tristeţii.

*** * ***

Se aflau aşadar acolo: Lăcrimel, ţinând-o de mână pe surioara sa Lăcrămioara. Doica Luna-Miruna, cea care-o legănase pe Alena , împreună cu mătuşa sa, Zena. Gândurel şi Gândurica erau şi ei pe aici, ciufuliţi ca doi arici. Bosumflea şi Văicărica cea care plângea din nimica, Mohorici, care prindea muşte cu pliciul, plici-plici. Se mai afla Prinţul Suspin care cânta din frunză doine de alin.

Ca să se afle în treabă, se învârtea pe acolo şi Mohorel, cel mai mărunţel de statură, dintre toţi cel care turuia timpul, parcă avea o sfârlează în gură. Foarte îndrăgită era Tristana-Dolofana, cea căreia, de o vreme încoace, gândurile nu-i dădeau pace.

Câţiva oaspeţi din Ţara Plictiselii fluierau în dorul lelii.

Enormito – un cetăţean diform şi plin de sine socotea că nu era fietecine.

Soriolo şi Sorileta care făceau naveta, de la munte la mare să facă băi de soare.

Aceştia doi, nimeriseră acolo ca să se afle în treabă. Formând o pereche grozavă, cu ochii lor luminoşi, erau amândoi, nespus de frumoşi.

Signor Venti –un ins tulburat şi dezorientat sufla pe nări, în patru zări.

O figură aparte, de parcă ar fi fost scoasă din carte, făcea Doamna Meta-Lioreta, visătoare delicată, ca o prinţesă adevărată; sensibilă şi cuminte, scria în munte o romanţă fiebinte.

Şi cu toate că avea imbolduri lirice, scria şi versuri satirice.

Abso, era un tânăr visător, cu chipul pierdut, însetat de absolut.

Erau, apoi, doi actori veşnic cu capul prin nori, pe nume Miorel şi Miorina şi nu ştiu care-i pricina, dar se spune că aceştia doi, într-o joi, jucaseră într-o piesă acelaşi rol de compoziţie: o bătrână ducesă care suferea de lingoare, moştenise un castel de nisip şi un labirint cu fosile de câteva sute de kile.

Un personaj interesant mai era şi Zorin, cel

puțin după înfățişare, era nervos, repezit, de parcă atunci fusese trezit din somnul cel dulce şi voia să se culce.

Lior era un tânăr fermecător; manierat şi subțire, se pregătea să devină mire. De aceea se dădea numai cu parfumuri fine care, pe logodnica sa Viorela, o fascinau.

Un tip ciudat era Domnul Relativ, care, fără nici un motiv îți explica cum că totul e aşa şi aşa, nimic nu era sigur, nimic precis, ca şi când viața s-ar petrece în vis.

În sfârşit, mai era acolo Cavalerul Amat, bărbat de vârstă mijlocie, care iubea natura, şi toate cele, având aura unui sfânt, pe pământ. Vorbea pe rând şi în acelaşi timp cu păsările, animalele şi cu peştii, trimitea veşti la zmee pe aripi de curcubee, cânta laude şi imnuri celeste tuturor creaturilor lumii aceste.

Mergea pe vârfuri de teamă să nu rănească țărâna cu tălpile goale şi mângâia cerul moale cu mâna. El avea un telescop, pe care-l folosea cu unicul scop, de a vedea prin lunetă tot ce se petrece pe această planetă, pentru a putea interveni în caz de necaz.

În sfârşit, sosi şi Pelerinul Absent care, poposise recent în această țară misterioasă. Dar se făcea că nu-i pasă de problemele grave ce se

anunţaseră.

Toţi aceşti pământeni veniseră pe jumătate împinşi de curiozitate, pe cealaltă cuprinşi de timiditate. Aduceau ofrande petale de flori,în felurite culori, lacrimi, suspine, în fine, rugăminţi fierbinţi şi dansuri pe melodii languroase.

Dansatoarele aveau la glezne legaţi clopoţei de cristal şi dansau ritual după cimbal.

Poeţii aclamau versuri elegiace, sărace-n tonuri şi tânguitoare, acompaniate la ţambale.

În continuare, veţi afla neapărat de ce s-au adunat aceştia la sfat.

CAPITOLUL V

Facem cunoştinţă cu vestitul Cavaler Vorbă-n Vânt, care ţine un cuvânt lung şi deşirat despre ce trebuie să facă neîntârziat.

** * **

Când toţi fură strânşi laolaltă, începu sfatul. Primul luă cuvântul, cu o voce înaltă, Cavalerul Vorbă-n Vânt şi ţinu un discurs vreme de-un ceas şi ceva, care începea cam aşa:

- Stimaţi fraţi, trişti şi îngânduraţi!

Aţi auzit vai, nemaipomenita veste, despre maşina infernală a tristeţii, care a căzut peste noi.

Să nu credeţi că e lucru de şagă! Şi oricât v-ar fi tristeţea de dragă, fiindcă v-aţi învăţat cu ea părcă ar fi o acadea, trebuie pun capăt imediat acestei situaţii de nesuportat.

Să ne unim, aşadar, forţele, să luăm la noapte torţele şi să purcedem numaidecât să găsim maşina infernală, care, ne-a făcut viaţa din firească, anormală.

Vrem să ne întoarcem la aerul senin şi candid, propriu firilor aceste blajine, la liniştea

dintâi care ne-a fost rostul de căpătâi.

Pentru acest motiv doresc ca fiecare să vină cu ce are, şi ne-ar putea fi de folos.

Nu vă daţi înapoi, răpiţi de gânduri sumbre şi de această armată de umbre, care bântuie oraşul de-a lungul şi de-a latul. Să nu mai fie nicicând zori de ceaţă şi albeaţă, zori de seară galbene de ceară sau de cenuşă strecurându-se pe fereastră, sau uşă.

Soarele să strălucească şi să tămăduiască, de această boală a tristeţii fără pricină.

Să fie lumină şi pacea în suflete, din nou să revină.

Aşa cum scrie în scripte, Harpo cel Mare ne-a făcut destule zile fripte. E vremea unei schimbări şi a unui regim mai acătări. O vom alege pe frumoasa Alena Regină şi ţara va deveni iarăşi senină.

Zâmbetul se va înstăpâni pe buze şi o mie de muze ne vor da ghes să compunem poezii mai ales.

Vreau să aud din nou clinchete de râs cristalin, care te ameţesc ca un vin. Mi-e un dor nebun de voie bună şi să mă-nbie o plăcintă cu zâmbete şi cu mult haz, să mai uit de necaz. Reţeta am primit-o de la pistruiaţii din oraşul Azuro, care sunt neîntrecuţi în ale bucuriei.

Să pornim cu toții, fetele şi băieții, să găsim maşina infernală a tristeții.

Să mergem aşadar, chiar acum, să ne pregătim pentru drum.

Mâine, la ora de fum, purcedem la drum. Fiecare să aibă costum de călătorie, cravată portocalie, pălărie, rucsac, ață şi ac, pantofi uşori legați cu sfori şi ochelari de eclipsă. Nu, mai bine, lipsă!

Eclipsa, nu se anunță, chiar dacă sunt mulți fani, decât peste două sute de ani.

Când pregătirile vor fi gata, fixăm data plecării, cam pe la fluxul mării.

Cine are de spus ceva, să spună, numai să nu fie minciună.

Nimeni nu spune nimic?

Parcă ne-am afla în ajun de taifun, aşa sunteți de tăcuți.

După această cuvântare s-au despărțit fiecare, având în minte o listă cu tot ce există şi ce nu există pe lumea aceasta nespus de tristă.

CAPITOLUL VI

În care facem cunoştinţă cu Domnul Alfabino, regele propoziţiilor şi al semnelor vii, născocite în număr de mii, un alfabet fabulos în care fiecare semn, înseamnă un îndemn.

** * **

A doua zi, s-au întâlnit pe rouă. Începeau o viaţă nouă.

Primul care sosi la întâlnire fu Domnul Alfabino. El descoperise încet-încet, întregul alfabet al tristeţii, semnele vieţii ca nişte cuvinte misterioase, deosebit de frumoase.

Ştia graiul angelic, foarte bine, şi alfabetul uimirii de sine.

Cu aceste bagaje putea călători prin gări şi triaje, ba chiar ieşi nbu vă mint din orice labirint.

Semantica descoperită de el, adică ştiinţa semnelor model, nu era grea defel. Era alcătuită din cuvinte color şi incolore.

Domnul Alfabino purta cu emfază un fuior de barbă stufoasă şi încâlcită, în care ascundea

povestea unei litere fermecate.

Când ceilalți începură să se adune, el prinse a le spune:

De prin sarici, de prin tolbe,
vă aduc cercei de vorbe,
să le puneți la urechi,
ca pe vişine, perechi.
Vă mai scot din pălărie
Alfabetul jucărie,
să deprindeți pe-ndelete,
literele-n cete-cete.
Şi vocale şi consoane
o duzină de bomboane
pentru când vă va fi foame,
de cunoaştere şi har,
care-i prețiosul dar
ce vi l-au lăsat părinții,
după iscusința minții.

- Domnule Alfabino, îl întrerupse cu un suspin Zorin, astăzi ce literă v-ați hotărât să vorbiți?

- Tinere, fiind o stare excepțională, aşa-zisă de urgență națională, nu am nici o reticență şi voi vorbi cu toate literele alfabetului, spre bucuria tineretului, care abia aşteaptă să se uite în dicționare. Aşadar, cu puțină ambiție, aveți întregul dicționar la dispoziție.

- Aşa mai merge, pentru că e foarte greu să fii rege printre cuvinte şi să le păstrezi pe toate în minte. Oricât ai fi de cu minte n-ai habar, cum şi când poţi ajunge, de-a dreptul în dicţionar, mai spuse Zorin şi mai trase un suspin!

- Vai, spuse Abso cufundat în taine, dar asta nu e rău, zău! Poţi ajunge celebru fără efort, chiar înainte de a fi mort. Pătrunzi în dicţionar binişor şi apoi aştepţi, post-mortem, dreptul de autor!

- Ce mai calea-valea, puse lucrurile la punct Alfabino, eu vă spun clar: fiecare trebuie să se ferească de aşa-zisa limbă păsărească.

- Ce e limba păsărească maestre, întrebă Miorina, vreo limbă străinească?

- Nu vreau să amestec vorbe, ca zarzavatul în ciorbe, răspunse înţeleptul, specialist în cuvinte. E mai cuminte ca fiecare să vorbească, vorba ce-a vorbit de la casa părintească. Limba aşa-zis păsărească nu cea de zburătoare cântătoare, ci un fel de sluţire a cuvintelor corecte. Vă mai amintiţi, fireşte, cum vorbeam noi păsăreşte în copilăria tristă, socotind că nu există un limbaj mai pitoresc?

- Vai de mine, nu glumesc, am vorbit şi eu cândva şi-mi părea, aşa-şi-aşa, spuse Domnul Relativ. Nu găsesc nici un motiv să o reluăm acum, când ne pregătim de drum.

- Eu zic, să mai aşteptăm un pic. Poate vine să ne spulbere aleanul, Alambic magicianul, cu maşina Sfârmă Gânduri, încheie discursul viu, Alfabino, grijuliu.

- Cine-i Domnul Alambic? Vreun pitic dintr-un ibric? întrebă schimbându-şi mina, Miorina.

- Am să-ncerc să vi-l descriu, fiindcă de o viață-l ştiu:

Are-un coif cam lunguieț
şi o mantie de preț
unde-a presărat, albaştri,
o puzderie de aştri.
Şi de miercuri până luni,
se ocupă de minuni.
Vâră luna într-un cufăr
şi ascunde-n sân un nufăr.
Fur-apoi un pumn de stele
să le poarte drept inele.
Nici nu-i trebuie rachetă
ci încalec-o baghetă
care-l suie şi-l coboară
parc-ar folosi o scară.
De la Venus pân'la Marte
doar un pas îl mai desparte
şi ajunge pe Saturn
unde stăpâneşte-un Turn
Pe-nserate şi în zori

el încalecă pe nori.
Precizez că e capabil
să conduc-un dirijabil.
El colind-aşa pământuri
cu maşina Sfarmă Gânduri.
Cu fierturi din alambic
te preface în pitic
şi de nu-i dai ascultare
nu creşti niciodată mare.

V-am cam speriat un pic? Nu-i nimic. Trebuia să îl cunoşteţi pe maestrul Alambic.

- Bine, dar maşina lui, nu-i de nasul orişicui, spuse Domnul Relativ.

- Aşteptaţi şi-o să vedeţi, dragi fetiţe şi băieţi, circulând fără benzină, o maşină de pomină.

CAPITOLUL VII

În care ne este descrisă cu lux de amănunte, maşina ce poate sfărâma gândurile mari cât un munte, sau mici-mititele, cât nişte bobițe de linte.

* * *

Într-adevăr, nici n-au apucat bine să citească o carte printre rânduri, că apăru Domnul Alambic, cu maşina Sfârmă Gânduri.

Sfarmă Gânduri era o maşină care mergea pe o singură şină. Fără benzină sau motorină, fără gaz la macaz şi fără ulei de motor. Ea nu avea nici măcar roți ci numai o traversă de patru-cinci coți care aluneca de-a lungul şinei subțiri. Nu pridideai să te miri, când îi vedeai forma ciudată, puțin cam curbată, cu o înfățişare bizară, din cale-afară. Era vopsită în curcubeu, încât mi-e greu să mă decid, ce culoare strălucea mai tare.

Maşina era decapotabilă şi purta totdeauna un bidon de apă potabilă sub caroserie, capabilă să-ți țină de sete şi uneori chiar să te îmbete, cu

toate că era chioară-chioruță.

Un lucru absolut uimitor era că Sfarmă Gânduri avea un altfel de motor, în stare să meargă chiar şi prin nămol şi uneori, să te facă să zbori cu capul în nori şi să uiți cele mai banale întâmplări: de pildă, ce-ai mâncat dimineață, ce-ai târguit mai acătări de la piață, dacă suferi de vreo boală reală sau închipuită, cum ar fi boala de chiulangită.

În sfârşit, te puteai baza pe ea ca să uiți ce nu-ți convenea, sau îți venea anevoie să-ți aminteşti. Pentru că, e lesne de înțeles, trebuie să te fereşti de anumite gânduri sâcâitoare care te bâzâie cât îi ziulica de mare şi nu te lasă să trăieşti liniştit.

- Oare te face să uiți şi întristarea? suspină Tristana dolofana. Pentru că, dacă e aşa fenomenală, nu mai trebuie să căutăm maşina aceea infernală.

- E adevărat că sfarmă şi gândul trist, nici nu mai insist, dar, trebuie să găsim a răului rădăcină, ca să nu mai avem niciodată pricină de tristețe, rosti Domnul Alfabino cu blândețe.

Motorul acesta ciudat, de parcă ar fi fost adevărat, avea 3-4 timpi, nu ştiu prea bine, negreşit te putea duce cu închipuirea chiar la răscruce de gânduri, dacă îți lăsai imaginația să

zburde.

- Mare scofală! spuse Gândurici, cu sfială. Se ştie doar că goana gândurilor cere o herghelie de cai putere care te-ar putea duce cale de două emisfere.

- Eu m-am luat după urma gândurilor, într-o seară de vară, şi am ajuns într-o sală goală, unde îmi pierdusem paşii. Sala aceea goală, răsuna mai ceva ca o cală cu gura în jos. Ce folos că depistasem tot felul de urme bizare, pe pardoseala de la intrare!

Paşii mei, nicăieri, şi doar îi avusesem până mai ieri! Dincolo de sala paşilor pierduți, am văzut herghelii de căluți, care se antrenau în ring, pentru joking iar dacă primeau o rație de jăratec, ar fi participat şi la concursul de echitație, spuse dintr-o răsuflare, Soriolo, mi se pare.

- Să nu ne îndepărtăm de subiect, spuse Domnul Relativ, aluziv.

- Cine a mai adus ceva folositor, să se prezinte deîndată, făcând un pas înainte, aproape strigă, ca să se facă auzit, Cavalerul Amat. M-am săturat de vorbit, aşa că, pentru cine întreabă, vom trece la treabă.

CAPITOLUL VIII

Suspinica, pe care o cuprinsese frica, suspinând la fiecare cuvânt, apăru îmbujorată de vânt şi le aduse în dar – o lacrimă de chihlimbar.

* * *

Lacrima pe care o aduse Suspinica, era doar atâtica. Nu era, acum lesne vă închipuiți, o lacrimă obişnuită, izvorâtă dintr-o stare de capriciu, supliciu, supărare sau bucurie (aşa cum mi s-a întâmplat, däunăzi şi mie).

Izvorâtă din lumina vie-a sufletului nostru, lăcrămioara cu pricina e fantastică în felul ei, dragii mei. Deşi-i mică, abia cât e o mărgică o obține doar acel care-a învățat că-n viață totul se înşiră pe ață. Bun sau rău, a trăit, se înțelege, e egal cu a alege.

Suspinica nu-nvățase ce e frica: nici minciuna, nici răsfățul, însă suspina într-una. Cum şi-n ce fel, n-am habar, ea găsise într-o vară lacrima de chihlimbar. Şi-a păstrat-o, bunăoară, ca pe-o gingaşă comoară.

- Dar, la ce-i folositoare, nu-şi putu reține

Tristana o-ntrebare, cam sâcâitoare.

- Lacrima de chihlimbar, este una fermecată. Orice băieţaş sau fată, ce doreşte s-o obţină, are avantaj că vede, în lumină de-o aşează, ceea ce-l interesează. Cu condiţia expresă, imediat să recunoască, dacă e adevărat.

- Draga noastră Suspinică, spune-mi cum să procedez, se-ntrebă pe loc Bosumflea, cu mutriţa lui ursuză. Dacă lacrima refuză să-mi arate , tot ce vreau, cum va trebui să-i cer?

- Am să-ţi spun cum procedezi: n-ai decât, lacrima la ochi s-aşezi, cum te uiţi printr-un ochean, nici mai mare nici mai mic, ci exact cam cât un ban. Dacă-n ea priveşti atent, după încă un moment, vei putea să vezi mai clar, ca într-o apă de cleştar, în imagini vii, color, chiar ca la televizor. Ca şi când un vrăjitor, sau un ghicitor de gânduri stă şi-aşteaptă să-ţi răspundă, la-ntrebări într-o secundă, prin ocheanul de cristal.

Doar un lucru ţineţi minte: lacrima de chihlimbar nu te minte niciodată şi ca o mică oglinjoară fermecată, ea redă în chip fidel şi dezleagfă un mister. Să te recunoştio în ea, e la fel de însemnat ca şi-atunci când cineva îţi dezvăluie-n secret, adevăru-adevărat.

Mie nu mi-e de folos, stăpâneşte-o sănătos, măi Bosumfleo, căci eu ştiu cine sunt şi cum mă

cheamă. N-are rost s-o iau în seamă, haideți, luați-o de aici, spune mândru Încruntici.

CAPITOLUL IX

În care Doica Luna – Miruna ne învață un descântec pentru Doica Scoică.

* * *

- Doică Lună, Lună Doică, zi-ne tu mai bine, zii un descântec, cum ar fi bunăoară, chiar descântecul de scoică. Poate o înduplecăm să ne-ajute să găsim, ce dorim, spuse-avânt în glas tremolo, delicatul Soriolo.

- Fie, hai cu toții să-nvățăm, scoicii să îi descântăm, spuse-atunci încet preabuna, Doica Luna.

Scoică, dragă surioară,
de sidef corăbioară,
tu ascunzi în cochilie,
o poveste dintr-o mie,
haide, spune-mi-o şi mie!
Spune-mi dară, de cu seară
cine poate să ne-nvețe,
care-i leacul de tristețe?
Te ascult şezând pe mal,
Tu pe crestele de val,

eşti purtată în aval
la castelul de cristal,
plin cu prinți şi cu prințese.
C-un balaur de pe plaur,
cu o babă vrăjitoare,
foarte rea, cicălitoare,
cu pitici şi cu arici,
pripăşindu-se-n urzici.
Scoică blândă ca o doică,
la ureche-o să te pun,
să aud aici, în casă,
cum pe marea furtunoasă,
izbucneşte un taifun.
Valuri, valuri nărăvaşe
cum se sparg de țărm trufaşe,
înspumate şi ursuze.
Te poftesc la dans meduze,
încropind un vals marin,
îmbrăcate-n fulgarin
alb, de voal, cu lungă trenă,
cât o gură de balenă.
Să-mi aduci în casă sunet
e sirenă, fulger, tunet,
tropăit de cal de mare,
iar pe buze – gust de sare,
scoică albă, sidefie,
în obraz trandafirie...

Scoică, doică
tu cochilie de smalț
află-mi tu-n adânc de mare
taina cea îngrozitoare.
Cum şi unde stă pitită
bomba cea nelegiuită,
care prin grădini şi piețe
răspândeşte doar tristețe.
Scoică doică,
luna iese de sub nor
şi-l destramă-ncetişor,
parcă țese din fuior
vorbele ca borangicul.
Hai la mine în pridvor
să-ți descânt de-alean şi dor
pân'o adormi bunicul:
Scoică Doică, tu îndură-te de noi,
Că ne trece tinerețea
şi rămâne doar tristețea...

Toți, deopotrivă, Alena cea tristă ca o artistă, Miorel şi Miorina, bată-i vina, Alfabino, Jupân Catastif, care visa un recif de corali, Lior străbătut de un fior, Domnul Relativ trist fără motiv, Soriolo şi Sorileta care veniseră cu bicicleta, Doamna Meta-Lioreta, Cavalerul Amat – cel mai destoinic bărbat, Signor Venti şi Abso cel absorbit de gânduri erau trişti şi suspinau pe toate vocile.

Zorin îl zorea pe Timorel cel timid, Enormito şi Pelerinul Absent se mişcau foarte lent, Tristana, Mohorel, Suspinica, Bob de Plâns izbucniră în hohote prelungi, Gândurel şi Bosumflea, Luc Năuc şi toți ceilalți, suspinau nevoie mare, ca la o înmormântare. Ce era de făcut, oare?

Ca din vis, se trezi jupân Catastif şi le spuse cu voce răspicată, ca la armată:

- De ajuns! Fiecare să plece în căutare pe uscat şi pe mare, cale de 99 de picioare şi să nu se întoarcă nimeni cu mâinile goale. Hai, dați-i zor, în pas alergător!

Cu aceste cuvinte, toți se împărtăşiseră căci se făcuse deja seară...

CAPITOLUL X

În care dăm o raită prin Oraşul Stelar Alpha City. Vom afla despre aştri şi, când, nici nu gândiţi, ne vom pomeni cu o ploaie de meteoriţi. Vom vedea fără lunetă, chiar şi o cometă şi după unele mărturisiri vom afla ştiri despre maşina cu pricina.

* * *

Ca să dăm de capăt misterului, cutreierăm acum potecile cerului.

Poţi să juri că cerul e plin de cotituri. Şi vrei, nu vrei , te iei după alei. Pe care alei, neîndoios, îl poţi întâlni pe Făt Frumos. El se opreşte brusc din alergat şi te pofteşte pe un cal fermecat.

Acum poţi să faci oricui o demonstaţie că te simţi călare pe situaţie.

Ei bine, n-aveţi habar câte minunăţii se găsesc în oraşul stelar!

Astrele se plimbă aici duium, de zici că acum-acum, pe şosea, te vei ciocni cu o stea. Ba, fetelor, vă puteţi plimba la braţ cu vreun meteor,

deşi nu-i uşor, fiindcă meteorul seamănă cu un bostan şi-i cam bolovan.

Iar tu, Luc-Năuc, băiete, poţi călători pe coada unei comete!

De sateliti, ca să mai vorbesc? Puz-de-ri-cesc!

Rachetele, bunăoară, te-aşteaptă la scară.

Însă, vă spun fără înconjur: feriţi-vă de găurile negre care înghit totul în jur: şi avioane şi baloane şi sateliţi. Aşa că fiţi fericiţi dacă, odată ajunşi în lună, n-aţi întâlnit nici o asemenea văgăună. Ar fi vai şi-amar de capul tău să nimereşti un asemenea hău! În care te învârteşti şi te suceşti până ameţeşti. Nu se cade să rişti. Însă fiţi optimişti. Dar ce mai încolo şi încoace, trebuie să găsiţi alte mijloace de transport, care nu necesită nici un efort. Ca să nu-ţi pierzi firea, poţi călători cu închipuirea. De pildă, stai într-un leagăn agăţat de subţiori şi te pomeneşti că zbori. Când nici nu gândeşti, pluteşti. Fără motor, pe-o aripă de dor. Ca un fulg de nea, pe un colţ de stea. Într-un cuvânt, pe o coamă de vânt. Pe-o fărâmă de vis, în paradis. Unde un îngeraş îţi arată, drumul cu un lămpaş. Cu unul fermecat, fireşte, altfel n-ar crede cine citeşte.

Dar, am vorbit vrute şi nevrute şi nu v-am spus nimic despre paraşute. Care-s un fel de

umbreluțe drăguțe sau, ca nişte rochițe cu bulinuțe.

Cu o asemenea umbreluță drăguță, poți şi mătăluță, domnişoară Văicărica să te plimbi acuşica! Lui Mohorel i s-a stricat în drum căruța, dar se poate da cu umbreluța, huța huța. Mai silit, mai împins, ca şi Mary Poppins, care zbura, draga de ea, cu o umbrelă sadea. Când apărea, când dispărea, cu umbreluța ei, am văzut-o cu ochii mei.

Paraşuta are însă un inconvenient: nu poți să ajungi într-un moment la destinație, fiindcă opreşte în fiecare stație. Şi o stație stelară nu se aseamănă deloc cu o gară. La fiecare peron găseşti un interfon, de unde, dacă nu te-a părăsit avântul, poți lua legătura cu pământul.

Şi te mai miri atuncea, matale, cu suspine şi jale, de unde vin convorbirile adiționale!

Jupân Catastif şi Domnul Alambic zicând că-s maeştri, au luat legătura imediat cu extratereştrii, direct pe celular. Care-i un telefonn fără fir, cu care poți vorbi abitir, chiar şi o lună în şir.

Abso ceru să vorbească chiar pe Jupiter şi pe bună dreptate, o să-i vină notele telefonice încărcate.

Dar, să ne întoarcem la paraşute. Atunci

când le ții în brațe, te încurci în ațe. De pe pământ, parașutele par niște jupoane umflate de vânt. Îți dai cu ele drumul şi plutești ca fumul. Ca fumul de țigare sau de lumânare.

Nu-i nimic dacă aterizezi pe trotuar şi nu într-un câmp stelar, deschis în abis.

Pietrele, e lesne de închipuit, dacă nu ar fi umplute cu puf, buf! te-ai trezi bușit cu năduf de nu ți-ar rămâne urmă de zuluf neciufulit, așa cum au pățit Lior și Zorin, cel puțin. S-au pomenit juliți pe coate și pe genunchi și au mai căpătat și câte un junghi în rărunchi.

Dar pietrele, ca și stelele, sunt pufoase, precum saltelele. Fiindcă sunt umplute cu nori, uneori.

Cum să nu zbori atuncea, matale, dacă știi că aterizezi pe moale?

Pe caldarâmul ceresc, chiar și florile cresc. În ronduri, rondele, parcă sunt șiraguri de stele-mărgele.

Dacă rupi o stea-mărgea din șirag, formezi un arhipelag. Și nu un arhipelag oarecare, dintr-un ocean mai mic sau mai mare, ci un arhipelag de visare.

Şi uite-aşa, din insulă-n insulă şi din arhipelag în arhipelag, pe cerul închipuirii în larg, mai cu un lucru trist, mai cu un lucru drag, cu o

amintire sau cu o poezie, am călătorit în oraşul stelar din copilărie!

CAPITOLUL XI

Dacă tot am ajuns dincolo de marginile pământului, în Oraşul Stelar, ar fi bine ca, pentru o clipă măcar, să ne luăm pe urmele vântului. Să urmărim, copii, ce năstruşnicii a făcut acest domn hoţoman, care se laudă sus şi tare că el nu are asemănare.

*** * ***

Imediat ce-a plecat de la Clubul cubist, foarte trist, Signor Venti a şterpelit, după spusele unei bunici, rochiţa unei rândunici. Se mâniase aşa de tare, nu se ştie pe cine, că spulberase un muşuroi de furnici de sub boticul pofticios al unui arici.

Apoi, se apropiase tiptil şi înşfăcase un fes de copil. Nu mai spun câte batiste, mănuşi, nu smulsese dumnealui, de la mătuşi, câte năframe, fulare – de la domnişoare. Ce de zmee rămăseseră fără coadă, numai fiindcă fuseseră trimise în cer ca iscoadă! Câţi domni serioşi nu s-au pomenit fără pălărie, nici nu se mai ştie. Într-o zi, o bunică pe stradă, rămăsese fără broboadă.

Câte plete şi chice nu fluturase complice,

câte nări nu fremătaseră-n vânt şi câte boacăne nu făcuse el pe pământ!

Spulberase nisipul, țărâna, tencuiala şi țigla pe acoperişe şi trimisese rafale piezişe, în toate cele patru direcții cardinale, împinsese corăbii pe mare, în depărtare.

Îndeosebi mării îi spumega valurile, care se azvârleau ca turbatele să înghită cu limbile lor, malurile.

După asemenea năstruşnicii, că nici nu le mai ştii, a început să adie spicul de grâu în câmpie, să împrăştie umbreluțele de păpădie, să tremure frunzele de stejar în păduri, de puteai să juri că nu el făcuse, cu pletele lui hoațe, atâtea boroboațe.

Uneori încremenea pe loc dar nu pot să pun mâna-n foc că nu era vinovat pentru că îşi revenea imediat din apatie şi dezlănțuia o adevărată stihie.

Vârtejuri de frunze şi praf alergau atunci, ca nişte năuce, peste uluce.

Alteori, dădea de-a dura mingi mari de ciulini, ghemotoace de spini prin lan, de ziceai că s-a iscat uragan.

Cânta pe mai multe voci; şuierat când subțire, molcom, abia mişcând crenguțele-n pom, când mugea tare, ca o dihanie înlănțuită în fiare, se zbuciuma şi gemea răguşit de-ai fi zis că tot trupul

îl doare şi se apuca de tuşit..

Cu forța lui uriaşă a învârtit morile de vânt, de-a lungul întregului pământ, de-a ajuns, dihania, la Don Quijote, în Spania. Te apucau toate răcorile văzându-l războindu-se cu morile.

Cu energia lui numită eoliană, împingea corăbii cu vele, dirijabile cu nacele, deltaplane şi alte aeroplane.

Cu toate acestea, Signor Venti, bietul, n-a reuşit să descopere singur secretul. Şi a plecat bosumflat să cutreiere ținuturi noi, ajungând pe la noi.

CAPITOLUL XII

Îi însoţim pe Soriolo şi Sorileta, la Stâncile însorite, unde au noroc să întâlnească un ventriloc. Limbă scurtă, Ventrilocul Cocu – vorbeşte numai din burtă. Cei doi sunt invitaţi să înveţe ce-i poezia, cuvinte noi până joi, la concurs unde veţi fi poftiţi şi voi.

* * *

Bată-l norocul! Ventrilocul e o fiinţă peste putinţă de descris. E o arătare de vis. Ciudată la prima vedere care, călare pe-o lumânare în timp ce mănâncă o turtă, vorbeşte din burtă.

Doar atât? Bine că nu vorbeşte din gât! îmi veţi spune, anume ca să mă încurcaţi.

Dar staţi şi-ascultaţi. Ventrilocul nu ştie altceva întreaga ziuă, decât să bată apa în piuă, şi fiind o fire foarte guralivă, îi dă într-una cu gura (adică cu burta până i se termină turta) de te apucă o tremurătură ca atunci când înfuleci o murătură şi trebuie să bei iute iaurtul, până se descoperă furtul murăturii şi hoţul e prins la marginea pădurii.

Tu-i spui să mai tacă un pic iar el vorbeşte

peltic.

Tu-l rogi să se oprească, până stă soarele să mijească şi el turuie necontenit, braşoave culese din bătrâne hrisoave. Vorbeşte despre măr şi pară despre cum e pe-afară,despre peşti plimbându-se-n caleşti, despre un lup, mare amator de-un calup de unt, sau de o bucătură de friptură care ți se topeşte în gură. Apoi mai spune despre tortul care nu are toartă şi circul de lângă poartă, încât mă mir că n-a ostenit încă şi nimeni nu i-a dat nici o brâncă.

Soriolo şi Sorileta, călătorind amândoi cu bicicleta, întâlniseră asemenea făptură fără asemănare, în natură. Tocmai opriseră bicicleta, când Sorileta îl zări şi-l iscodi:

- Cum reuşeşti să născoceşti atâtea poveşti, fără se te plictiseşti să scoți din burtă cuvinte? Măcar de le-ai scoate din minte!

Dar el, dă-i şi dă-i înainte, cu un noian de cuvinte.

- Parcă ai fi Domnul Alfabino, care cunoaşte berechet, toate cuvintele existente şi neexistente în alfabet! spuse Soriolo grăbit. Negreşit, ai auzit de acest neîntrecut maestru, cunoscut pe tot globul terestru. El e părintele limbii şi cunoaşte toate cuvintele. Nu ştiu cum ține minte, munți de cuvinte!

Pe la toacă, ciudatul ventriloc luă repede un

toc şi începu să scrie o poezie. Ce de hârtie în ghemotoace aruncă încolo şi-ncoace, cocoloaşe mici de prisos, fiindcă dumnealui era pretențios şi nu voia ca opera genială, să semene cu o aiureală.

- Tii! spuse ventrilocul cu modestie! A trecut aproape o veşnicie şi eu nu v-am învățat cum se scrie o poezie!

Credeți oare că-i un fleac, sau un leac de babe colac? Mâna-n foc mi-o vâr, că nu v-a făcut nimeni aşa un hatâr, să vă arate netam nesam, cum se scrie o poezie. Nici măcar, Alfabino, de care mi-ați pomenit, n-a reuşit.

- Haide, nu pregeta şi învață-ne dumneata, spuseră cei doi, dornici să învețe lucruri noi.

- Din capul locului vă spun răspicat, chiar dacă nimenea nu m-a întrebat: o poezie bună se scrie numai dacă eşti cu capul în lună. Toată vremea sau cel puțin uneori, trebuie să fii neapărat cu capul în nori. Pentru aceasta îți trebuie pe chelie o tichie de mărgăritar, care, din păcate se găseşte extrem de rar.

Este un adevăr elementar: poezia-i un har, o sfântă plămadă de zăpadă cuibărită în sân de fecioară. E o pasăre rară, care nu zboară pe-afară, ci numai prin sine, putând să-ți soarbă într-o clipită lacrima între gene ivită. E un suspin de alin şi o mană cerească putând să te hrănească şi să te

tămăduiască de boli, de lingori, cu petale de flori. Dar nu cu o floare sadea, ci numai cu floarea de nu-mă-uita.

Şi cine nu ştie că poezia-i izvor de apă vie? La care vin să se adape din lumea întreagă, fel şi fel de însetaţi.

E un amestec de soare şi lună, adevăr şi minciună, real – ireal, cenuşă şi jar, râs şi plâns, nechezat de mânz, ciripit de privighetoare şi multă rouă de pe floare. E o adiere, o boare, ciripit de privighetoare, un dor care doare ca un mare semn de-ntrebare. Şi nu vă luaţi după aparenţe, poezia-i o regină în zdrenţe. Ea colindă pe la uşile-nchise, c-un braţ de narcise, c-un braţ de crini culeşi dintre spini. Poezia este esenţă de suflet, pe care un menestrel din cei mulţi, te-ndeamnă s-o asculţi.

Şi, ca să vă faceţi o idee minimă, poezia nu se scrie din burtă, ci din inimă. După ce-am definit poezia, măcar c-am sărit ca un ţânţar printre cuvinte, constat că nici n-am apucat să isprăvesc gândul în minte şi peniţa mi-a şi luat-o înainte.

- Bine, dar cum se scrie, o poezie? Există reţete pentru băieţi, pentru fete? întrebă Sorileta scoţându-şi bereta.

- Ei, să scrii poezii nu e chip, decât pe nisip. Întrebaţi pe Cip-Cirip, sau mai bine pe melcişiorii

care stau de strajă, pe plajă, cu cochiliile lor spiralate.

- Nu e de mirare, aşadar, că o poezie bună, se găseşte foarte rar, rosti Soriolo.

- Cui să-i pese dacă pe o ureche vă intră şi pe alta vă iese, în timp eu mă perpelesc, mototolind hârtia, să vă povestesc ce-i poezia?

Sorileta se întristă deodată. Biata fată! Cum să nu stea bosumflată dacă a aflat că numai cu pene de pasăre măiastră, se pot compune poeziile bune.De unde să ia o asemenea pană diafană, decât de la o pasăre rară, eventual de coțofană?

Ca s-o îmbune, ventrilocul îi spune:

- Eu, drept să vă zic, aş fi plin de entuziasm dacă v-aş descrie un basm. Ce mai încolo şi-ncoace, ştii cu cine ai de-a face! Cu feți-frumoşi şi zâne tinerele, bune şi rele, de parcă s-ar fi născut cu toatele într-o barcă. În arca lui Noe e secetă mare n-ai voie decât să bei apă de la şoricei, fără a mai pune la socoteală, dragii mei, apa dată la şoricei, pe care nici mort nu poți s-o bei.

Ei, dar m-am luat cu gura şi s-a iscat ditai încurcătura. Ce mai tura-vura, o poezie nu se scrie neapărat pe un petecuț de hârtie. Se poate compune foarte bine, pe tavan şi nu te costă un ban publicarea, putând s-o citească toată suflarea. În plus nu se şterge aşa uşor, cum s-ar şterge cea

scrisă pe un nor sau pe-un meteor. Poezia scrisă pe bolta cerească, nu se poate să nu te uimească prin trăsăturile fine, dacă e scrisă cu aldine.

Mai poţi să compui pe covor la fel de uşor, numai fii cu băgare de seamă, pe covor se observă orice fir de praf, orice scamă. Şi-atunci o să-ţi tragă mămica un perdaf, ca la cinematograf. Sau îţi pune în braţe aspiratorul, şi-atunci gata umorul: poezia şi-a luat zborul.

Însă vă spun: cel mai bun mod de a scrie e cu puful de păpădie, direct pe câmpie. Dacă urci mai la munte, poţi să scrii cu stele pe frunte. Sau cu raze de soare pe dalba ninsoare. Cu un caier de lună, pe aer poţi înseila cât pofteşti, duzini de poveşti.

Dacă ţi-ai ales locul şi tocul, aştepţi să vină sorocul. În poezie – vă spun – chiar dacă vă amuză, norocul se cheamă muză.

Ce ţi-e şi cu muza asta, frate! Vine numai pe înserate, pe nebăute, pe nemâncate şi ţi se strecoară tiptil, drept în sufletul tău de copil. Atunci poţi fi sigur de asta, parcă te loveşte năpasta. Gândeşti în rime, monorime, distihuri, terţine, nu-i chip să te-opui şi lira în cui să ţi-o pui.

Şi cu asta, basta, că s-a terminat până şi pasta din pix tocmai la fix. Nu-i nimic, o să scriu pe frunze de viţă, cu o boabă dulce, să poată, în

sfârşit, copiii mei să se culce.

Pruncii de ventriloci posedă un harem de cuvinte de lemn, de lut, de cereale, de fier beton sau de carton. Cuvinte de tablă, care le vin automat ca televiziunea prin cablă (cablu adică, sau satelit).

Negreşit, dacă ar fi un concurs, nici un urs n-ar da curs invitației, de a se duela în cuvinte, în plină vară fierbinte!

Dar voi, le mai spuse, Cocu Ventrilocu, cel târziu până joi, trebuie să învățați cuvinte noi.

Cuvinte frați şi surori, cuvinte-n culori, cuvinte lungi ca nişte prăjine, cu rochițe-n buline, cu berete verzi, din ochi să le pierzi, cuvinte perechi, omonime, sinonime, care nasc rime, care-ți dau bătaie de cap uneori. Şi de ce nu, fiori, fiindcă par fioroase, într-atât sunt de simandicoase. O să le învățați pe dinafară, până joi seară.

Astfel le turui ventrilocul cuvinte de la cap la coadă şi de la coadă la cap, atât cât încap într-o burtă nici lungă nici scurtă, nici mică nici mare, dar destul de încăpătoare cât un dicționar foarte rar.

Fie vorba-ntre noi, i-a cam pus pe jar şi nici măcar n-au aflat misterul bombei buclucaşe, aşa că s-au lăsat păgubaşi.

CAPITOLUL XIII

Abso cel cu chipul pierdut, însetat de absolut, călătoreşte pe nişte scări de aer, apoi, lucru de mirare, cu nişte farfurii zburătoare.

*** * ***

Scările pe care tânărul Abso a călătorit, negreşit nu sunt dintre acelea cu trepte impozante şi drepte, care urcă la etajele superioare sau coboară printr-un hol, până-n subsol.

Sunt nişte scări acătări, ai impresia mereu că vrei să zbori. E adevărat că sunt legate de coame de vânt şi te înalță până-n chindie ca o umbreluță de păpădie. Dar, cine poate să ştie înalte cum sunt, când vei putea coborâ din nou pe pământ.

Lui Abso nu-i plăcea să trăiască pe pământ şi visa să ajungă-n văzduh, adică să zboare, cât era ziulica de mare. Dar pentru că nu fusese înzestrat cu aripioare, suferea tare.

Măcar să fi avut aripi de ceară precum Icar!

S-ar fi mulțumit, toată lumea o jură, până şi cu aripi de libelulă!

Odată, şi-a legat aripi de mătase vrând să

zboare peste case.

Dar n-a reuşit să facă nici câteva leghe, se-nțelege că aripile au început să se dezlege.

Ce n-a încercat, bietul de el, ca să devină un zburător model!

- Mi-e dor să zbor, altminteri îmi vine să mor! – spunea el oricui asculta, povestea sa.

- Bine, dar cum? întrebau disperați cu toții, fremătându-se într-un vaier.

- Vreau să mă înalț pe o scăriță de aer! răspundea Abso, pretinzând c-a visat că zburase agățat de o scară subțire din două firicele invizibile, prinse de stele, cu nişte inele.

Acest lucru nu părea posibil nicicum, să te înalți pe o scară de fum, ba poate genera o adevărată dramă, dacă scărița se destramă.

Abso, totuşi avea un vis: să ajungă pe-o scăriță, în Paradis.

- Dar iată că într-o noapte visul se împlini şi Abso călători, deloc stingher, de-a dreptul prin cer. Şi pentru cine-l crede, fireşte, el povesteşte:

- Doamne, ce de mai cer! Şi cum privesc cu toții la el! E-un mister, cum de atâtea ocheade, nu cade! Şi cum ne mai ține, fiindcă, de la o vreme, pe el zboară – cu miile – în loc de păsări-farfuriile. Ba sub ochii noştri uimiți, trec şi sateliți. Pe rute directe, întâlneşti fel de fel de obiecte.

Ce timpuri şi ce obiceiuri, să-ntâlneşti la fiecare pas OZN-uri! Uşoare şi grele, de nu te mai poți învârti de ele. Degeaba şi-au scos astronauții lunete şi hărți, OZN-urile taie aerul în bucăți, taie hăul cu fierăstrăul, când îşi iau zborul şi cerul îl scurmă, lăsând o lumină în urmă.

Poate un magician, cu o baghetă, şi cu un snop de raze strălucitoare, le-ajută să zboare?

Am rămas de-a dreptul trăsnit văzând un asemenea obiect nemaipomenit. Şi până să strig după ajutor, obiectul dispăruse în zbor.

Ce comedie! Nici mie nu-mi venea a crede această şmecherie, bună de aşternut pe hârtie.

Teancuri de hârtie cât casa le-ar trebui specialiştilor de la NASA. Şi un milion de baghete, ca să dirijeze atâția sateliți şi rachete. Turnuri de control cu miile, ca să urmărească farfuriile. Şi câteva milioane de maeştri, să se înțeleagă cu extratereştrii. Fiindcă aceştia vorbesc prin antene doar prin semne: triunghiuri şi spirale li se par mai normale. Preferă aceste feluri unice ca să comunice şi îşi aleg un popor, pentru a-l învăța limba lor.

Însă mie mi s-a părut prea complicat, de aceea m-am întors de unde-am plecat.

- Dar tu, ce-ai făcut, ai descoperit adevărul absolut? întrebă Timorel care tocmai venise şi el,

dintr-o călătorie de care nu prea se ştie.

- Eu cred că în curând,o să ai voie să zbori călare de-a dreptul pe nori! Ai să-ți pregăteşti în ajun o farfurie cu fragi, sau cu mure şi tuleo! în pădure. Şi până să te apuce dorul, farfuria o să-şi ia zborul.

Farfuria, spuse Abso, ca să meargă trebuie umplută cu fel şi fel de bucate. Dar ca să nu pleci cu mâna goală; ia un platou, pe care aşează un ou. Un ouşor , pe care l-a ovat o pasăre-n zbor. Un ou cu pistrui pe el, din care va ieşi în curând, un pămătuf cu ochi de piper, care va locui în cer. Va fi steaua ta călăuzitoare, o stea piuitoare. O vei striga pui-pui şi o vei agăța în cui. Într-un cui micuț, sau mai bine în vârful unui brăduț de Crăciun, ca să-ți aducă un an mai bun. Şi firesc, pe pruncul ceresc, fără de care, în inima ta nu va fi nicicând sărbătoare.

- Dar dacă nu găseşti nici un ou? spuse din nou Timorel, cu glas mititel.

- Dacă nu ai nici ou, nici platou ca să zbori teleleu, suie-te pe spinarea unui zmeu şi ține-l de chică, să-ți treacă de frică.

- Cred şi eu că mi-ar place un zmeu, pe care mi l-am dorit mereu. Un zmeu, lucru comic, zboară mai frumos decât un supersonic. Şi, ce-i mai teribil, e că poate fi decapotabil. Cum porneşti

de la pământ, te pomeneşti cu pletele-n vânt. Şi ce coadă are zmeul, o grozăvie, din fâşii multicolore de hârtie. Şi dacă-ți pui mintea, poți să-i montezi şi antene, iar în coadă să-i coşi chiar pene.

- E drept că un zmeu cumsecade, nu şade decât în basme şi balade, fiindcă acolo îi place lui să dezlege şarade. Însă eu am găsit unul pe-aici, uitat în pod, la bunici, zise Abso preocupat de acest lucru neaşteptat. I-am dres sfoara şi coama şi gata, i-am trimis telegrama. Scrisă cu litere de-o şchioapă, cu un ac de albine: "Zmeule, ia-mă în cârcă la tine!"

Până să vină zmeul înapoi, mă apucase un dor nespus , de păsările care nu ştiu unde s-au dus. Şi tot oftând, cu ochii spre cer, bunăoară, vreme de-o seară, am stat de veghe, până zmeul a parcurs vreo câteva leghe. Am stat de strajă, pentru ca nimeni să nu rupă această vrajă...

CAPITOLUL XIV

Aflăm că Timorel se rătăceşte şi Licuriciul Diciu îl călăuzeşte într-o noapte frumoasă, până acasă.

* * *

- Ei, dar tu pe unde-ai fost şi ce-ai făcut, Timorel? Îți mai este frică de întuneric nițel?

- Povestea mea, nu se aseamănă cu a nimănui de pe-aici. Eu am întâlnit într-o noapte un licurici, cu care m-am împrietenit şi mi-a arătat, prin iarbă deasă, drumul până acasă.

- Unde anume s-a întâmplat această poveste? spuse Cavalerul Amat, care se întorsese de cu zori şi vorbea numai în proverbe şi zicători.

- Martoră îmi iau o stea şi vă spun povestea mea.

Se lăsase deja ghem de noapte şi-mprejur, nu se auzea nici țipenie de şoapte. Pironit de un stejar secular, am zărit în noapte-un cal, aşteptându-şi tăcut stăpânul şi mestecându-şi galeş fânul.

Dinspre zare nici o boare , nici o frunză mişcătoare.

Poate drumul l-am pierdut? Cum să fac s-ajung acasă, prin pădurea asta deasă, m-am gândit în sinea mea, când din fiecare pom câte-o umbră sare: țuşti! repezindu-se la om.

Chiar atunci, un licurici, o steluță din urzici, strecură lumină nouă, printre boabele de rouă. Cu aşa un felinar, puteam merge aşadar la palatul de cleştar. Şi mi-am zis:

"Haide, saltă-l dintre ierbi, în căuşul palmei iute, să nu vină cerbi şi ciute să-l strivească sub copită."

- O, zise-atunci pe loc Tristana-Dolofana; te încumeți, albă neaua s-o culegi în palmă, poți? ca şi cum ai vrea deodată s-o ascunzi în sân de hoți!

- Eu atunci îngenuncheai iarba pipăind uşor. Licuriciu-n pripă dase să se-aşeze pe-un picior. O insectă cenuşie, stând cu felinarul jilav într-a ierbii-mpărăție.

Era ca un ghem fantastic de lumină, în imensitatea nopții, licăr viu, fosforescent. Un miracol aparent.

L-am mutat pe-o buturugă şi apoi, l-am primit duios în căuşul palmei mele moi.

Şi-i cântam şi-l alintam:

Licurici, licurici,
luminiță din urzici,
cum te-ai rătăcit pe-aici?

Ai tu casă-n iarbă deasă,
nu te udă, nu te plouă
blândă rouă?
Licuriciule lunatec,
ochi de spuză şi jăratec,
hai cu mine pe coline
pân'acasă, căci cu tine
de-ntuneric nu-mi mai pasă.
Felinar de pădurar,
haide vino printre vii,
pe cărarea care duce
înspre vechile uluce
ale casei părinteşti...
Te-oi lua să vieţuieşti
chiar la mine în grădină,
floare albă de lumină!

- Nu-nţeleg rosti uimit Lăcrimel, tu sau el v-aţi rătăcit?

Zise Timorel pripit:

- Amândoi ne-am rătăcit. În desişul ierbii-nalte, eram doi acum, încalte. Însă ne-am avut, vezi bine, eu pe el şi el pe mine.

Tot cântând m-am pomenit că-mi dispar pe rând din gând şi-ndoiala, chiar şi frica, parcă n-ar fi fost nimica. Eu cântând, el luminând, într-o fugă am fost acasă, unde m-aşteptau la masă, mama,

tata, surioara, de cum se lăsase seara.

- Ce noroc! Ce har, ce soartă! Cred că ați rămas de-atunci, împrieteniți la toartă? lăcrimă şi surioara Lăcrămioara.

-De atunci îi cânt mereu, fiindcă e amicul meu:

Licurici, licurici,
luminiță din urzici,
ghem de fum cu ochii mici.
Vino-n casă, trup de humă
şi la noapte iarăşi du-mă,
în împărăția ierbii,
unde ciutele şi cerbii,
vin pe rând şi se adapă
la izvorul plin de şoapte,
Licurici, licurici.

- Ce-ntâmplare de mirare, oare, ce să fac să-l văd şi eu? întreabă Lăcrimel cu duioşie.

- Dacă inima te-mbie, o să ți-l arăt şi ție.

Şi până să-i ajungem noi, dispărură amândoi.

CAPITOLUL XV

Ajunşi în acest punct al povestirii, cred c-ar fi înțelept să mai aştept. Vă acord, cu bunăvoință şi grație, o pauză de respirație. Un moment de respiro e binevenit, aşadar, măcar preț de-o clepsidră de chihlimbar. Fiecare poate face ce-i trece prin minte numai să fie atent doar un moment.

* * *

E seară. În mirişte e prea multă linişte.E o linişte de-a dreptul suspectă, nici o insectă, nici o boare n-adie, nici măcar un tril de ciocârlie.

Dacă tot ne-am pus în cap să schimbăm lumea, (culmea!) cineva trebuie să ia inițiativa odată şi odată, altfel lumea rămâne neschimbată.

C-un basm, cred că îi pot vindeca pe oameni de astm, să poată respira din nou aer curat, cum le-a fost dat. Întunericul îl pot preface-n lumină, noaptea-n zi senină, un chip mohorât îl pot schimba binişor, într-unul surâzător. Ar fi culmea politeții să mă lăsați să găsesc chiar eu maşina infernală a tristeții!

Vreau ca nimeni să nu mai aibă un nod de plâns în gât, întreaga suflare pământească să se bucure şi să se veselească.

Un asemenea plan îndrăzneț nu e deloc simplu, e lesne de înțeles, dar nu am de ales.

Voi scotoci pe Internet, cum să-l fac pe om să râdă, oricât ar fi situația de hâdă. Ştiu că nu-i uşor, în ziua de azi să faci umor, să pui foc pe gaz, adică să faci haz de necaz. Fiindcă, oricât de breaz, un om supărat, te rog să mă crezi, nu are nici un chichirez.

Am nevoie de o formulă magică pentru situația asta tragică. Formula pe care o caut de o noapte şi-o zi, nu e aşa simplă cum pare a fi. Ea trebuie să conțină, nu ulei de ricină, nu extras din vreun ulei volatil ci în cantități aproape egale câteva picături de voie bună, delicatețe şi blândețe, multă toleranță şi, să nu vă mire o cantitate apreciabilă de iubire. Amestecate cu fantezie şi descântate cu cântece şi poezie. Fără aceste ingrediente, mă îndoiesc că se vor rezolva treburile urgente cum ar fi, să cauți cu lumânarea un elixir de alungat întristarea.

Pot să încerc mult şi bine toate formulele vrăjitoarelor şi ale magilor, dacă nu am şi ajutorul vostru, dragilor!...

CAPITOLUL XVI

Aflăm că Piticul cel Spân l-a răpit cu neruşinare pe Domnul Timp şi l-a ascuns în Olimp. Slujitorul lui Master Tempo îl eliberează la ora de opal şi totul reintră în normal.

* * *

În acel moment apăru pe aici, slujitorul lui Master Tempo, Clipici. El avea o statură scundă şi clipea de două ori pe secundă.

- Dragii mei, vai, ce-am păţit!...Domnul Timp a fost răpit de Pitic şi a lipsit doar puţintel să rămânem fără el...

- Vrem să ştim neapărat ce s-a întâmplat.

- Cum să vă spun, Piticul cel Spân, invidios că nu crescuse destul de voinic, se hotărî să oprească timpul un pic. Cu alte cuvinte să-l ascundă-ntr-un loc, doar aşa va putea căpăta ceea ce-i lipsea.

- Cum, necum, îl vrăji pe Master Tempo şi îl ghemui într-o cutie fermecată, fără cheie şi fără lăcată. Şi-l transportă pe bietul Timp, tocmai hăt în Olimp.

Apoi, ştiindu-l zăcând în seif ferecat,Piticul cel Spân se puse pe aşteptat.

Ce grozăvie! Zilele încetară să se mai scurgă.

Încremeniseră în loc şi nu voiau chiar deloc să se mai urnească, să lase nopțile să le ajungă şi chiar să le depăşească.

Soarele şi el îşi pironi razele drept în sus. Norii dispăruseră sub coviltirul de cer, aşternând lăicer înspre apus.

- Dar când s-a întâmplat năpasta asta? întrebă Timorel, încet, ca pentru el.

- Pot să spun doar cu aproximație, cam la ora de meditație, clipi de două ori, Clipici.

- Ei şi? ce s-a mai întâmplat? Ne-ai făcut curioşi cu-adevărat, spuseră Lăcrimel şi Lăcrămioara căreia îi bătea foarte tare inimioara.

- Ce să se întâmple? Toate gâzele fiind surprinse în zbor, rămăseseră suspendate cu aripile deschise către zenit. În sfârşit, nimic nu mai era cum a fost, fiecare lucru care avusese un rost pe pământ, acum şi-l pierduse. Într-un cuvânt, florile uitară să mai îmbobocească, albinele să roiască, fluturii să colinde prin grădini şi peluze, buburuzele rămăseseră mofluze, nemaivoind să țină locul de muze.

Nu mai existau nici secunde, nici minute,

nici ore rotunde, care să poată pătrunde viața de zi cu zi, să măsoare, să adauge şi să crească, tot ceea ce pe pământ ar putea răsări cu un dram de mană cerească.

Ceasul rămăsese perplex, ca lovit cu leuca în plex. Eu însumi care am un tic, nu mai clipeam nici un pic. Dar voi n-ați simțit nimic? Unde erați dragi frați, când Master Tempo era la strâmtoare, aproape strigă Clipici cu supărare.

- Unde să fim? Nici nu vrem să ne mai amintim!... Eram în căutarea maşinei aceleia infernale, răspunse Abso, absorbit de poveste. Eu am fost în oraşul stelar, unde asemenea fenomene se petrec foarte rar.

- Povesteşte-ne Master Tempo, prin ce-ai trecut şi ce-ai îndurat din partea acelui Pitic blestemat, îl rugară Lăcrimel şi Lăcrămica.

- Master Tempo reluă cu gravitate: asemenea stagnare avea efecte diferite, pentru fiecare: de pildă, bătrânilor le convenea, fiindcă le prelungea viața şi chiar îi întinerea. Copiilor le era necaz crezând că n-or să mai crească mari. Cei mari, făceau haz că pot opri anii în loc, crezând că astfel nu vor mai îmbătrâni chiar deloc. Şi de altminteri, nimeni nu mai putea deocamdată să moară, bunăoară, nici cel mai bătrân dintre bătrâni. E greu, aşadar, vă spun fără ajutorul meu,

spuse cu modestie Master Tempo.

- Clipici, continuă cu însuflețire uitând aproape de clipire:

- Apa nu mai izvora din fântâni, focul uitase demult să mai ardă, în luna încremenită cineva aruncase o bardă (sau o halebardă?) care stătea suspendată la jumătate de drum. Amintirile tuturor deveniseră scrum. Ce mai, bucluc după bucluc. Un nuc ale cărui flori se trecuseră de curând, se trezi refuzând cu vehemență să mai rodească până ce anomalia nu avea să se sfârşească.

Singur Vento, care şi el suferea stând pe loc, găsi un ghioc şi se ascunse în el de supărare, să-şi amintească valurile de mare cu care se jucase odinioară. Un pitpalac îşi înghițise trilul ca să nu-şi strice stilul.

- Bine, dar ce făcea Piticul în tot acest răstimp? întrebă Timorel, cu vocea cât un firicel.

- Ce să facă, răspunse Clipici, piticul care l-a vârât pe Master Tempo în frici, stătea de veghe pe Olimp, stăpân pe timp şi se bucura de toate aceste perturbări de natură, râzând cu pumnişorii la gură.

I se părea că va deveni el stăpân peste toate, întrucât deținea taina celor întâmplate. Nu ştia că, de fapt, dispariția timpului putea şi pe el să-l afecteze şi nici ce avea să urmeze.

- Ba, dimpotrivă, spuse Master Tempo se

vedea chiar crescând uriaş cât un munte, putând să ajungă până la cer, că o să poată culege stelele una câte una, să smulgă de pe cer luna, să se înconjoare de cele mai mari bogății şi averi, visate de-a lungul a o mie de seri.

- Să vedeți ce s-a întâmplat, zise Clipici amuzat. Cum sta piticul cel Spân aşa, jumătate visând, jumătate sperând, m-am stercurat ca un gând în urechea lui mijlocie şi i-am provocat o adevărată stihie. Surle şi tobe băteau darabana în creierii lui, zgomote infernale îl înebuneau. Urale, țipete şi clacsoane, țârâit de telefoane, ce mai, l-am îngrozit, până când s-a învoit să scape timpul din înlănțuire, fără clipire.

Astfel, Master Tempo şi-a reluat atribuțiile rânduite de fire. Să nu vă mire, v-am povestit tot ce s-a întâmplat, de când am plecat.

- Bine, dar cum a rămas cu Piticul? întrebă Timorel. Umblă la fel de năuc, ca un pui de lele, numai să facă rele?

- Piticul cel înfumurat şi fără de minte, de supărare, s-a făcut şi mai mic şi când mai avea doar un pic până să dispară, s-a prefăcut într-o gâză ce zboară. Îl văd uneori aşezându-se pe unele flori şi vărsând lacrimi de rouă. Vă mai dau încă un amănunt: când începe să plouă mărunt – piticul cel hoțoman, plânge de ciudă că planul nu i-a

reuşit pe deplin. Lacrimile lui sunt ca de pelin, amare, amare că n-o mai poată nicicând creşte mare. Ce-ntâmplare!...

CAPITOLUL XVII

În care aflăm că Luc Năuc s-a înscris la Şcoala de piraţi adevăraţi şi acolo, după un stagiu învaţă cum se scapă din naufragiu.

*** * ***

- Am ajuns, aşadar, la şcoala de piraţi adevăraţi. Dar n-am apucat să îmbuc o bucată de mămăligă că mă pomenesc că cineva mă strigă:

- Hei, cum te cheamă?
- Zăr de zeamă!
- Şi cum te strigă?
- Mămăligă.

- Bineînţeles că numai cu mămăligă nu poţi s-ajungi în mările lungi şi late de un kilometru şi jumătate. Îţi mai trebuie măcar o coadă de peşte sau un cleşte de rac, un picior de brotac şi o mustaţă creaţă pe faţă ca să devii pirat. Ah, să nu uit, solzii de chit, care, negreşit, te vor ajuta să urmezi cursul de piraterie. Fiindcă se ştie, solzul de peşte sclipeşte şi foarte uşor devii sclipitor fără să te oboseşti să toceşti.

- Unde se află această şcoală? întrebă Master Tempo cu sfială.

- Şcoala de piraţi adevăraţi se face în oceanul Atlantic. E foarte romantic să-nveţi pirateria.

- Şi, asta-i şmecheria să reuşeşti din prima-ncercare, la examenul de lup de mare.

De care lup, a trebuit imediat să mă ocup.

Vă spun: lupul de mare trebuie să fie neapărat bătrân. Ar fi inutil să lupţi să devii lup de mare copil.

Trec peste detalii mărunte, cum ar fi părul care-i cade rebel pe frunte, o mustaţă groasă şi aspră şi obrazul de cute brăzdat. Da-ţi trebuie, neapărat, un petecuţ negru la ochi, aşa ca să nu te deochi.. E nevoie de o voce dogită de tutun. Dacă ai găsit-o e semn bun.

Mai ai nevoie acum de-un tricou în dungi. Aşa ca să se mire cei nătângi. Dacă ai găsit această recuzită învechită, drept ciubuc îţi aduc chiar eu o pereche de cizme de cauciuc. Un muc de ţigară care se stinge pe buze va lăsa multe feţe mofluze. Sau mai bine o pipă. Numai să nu faci risipă de tutun fiindcă ai de înfruntat imediat un taifun. Şi nu un taifun oarecare, ci un taifun pe mare, în care valurile stau călare unul pe altul până-n înaltul bolţii, iar vântul îşi arată colţii. Şuieră şi învârteşte stropii săraţi şi vai de bieţii piraţi a căror corabie

scârțâie, din toate încheieturile. Îi apucă toate căldurile când, pe punte, valul se înalță cât ditamai munte.

Dacă şi catargul se îndoaie, atunci ai făcut-o de oaie. Rămâi la discreția furtunii, până vin hunii.

Spun unii că, dacă după asemenea ispravă, dacă n-ai naufragiat, negreşit au scăpat.

Dar sunt voci (fără doar şi poate de proroci) care susțin că taifunurile vin şi pleacă. Şi-atunci, ce să facă bieții lupi? Fiindcă de rupt n-ai cum să rupi cârma cu o biată furtună în marea nebună, ei apucă imediat parâma şi aruncă ancora până la țărmul îndepărtat şi gata ai scăpat.

- Luc Năuc, spuse Abso cu ochii îngândurați, oare noi nu ne-am putea face pirați?...

- Vă spun din intuiție: în mările noastre, pirații-s pe cale de dispariție. Nu mai vezi nici un cap de mort pe catarg, oricât te-ai avânta în larg.

Meseria aceasta veche de când lumea, care nu avea pereche odinioară, astăzi a rămas de ocară. Dacă n-ar fi legată de atâtea poveşti şi amintiri marinăreşti bună sau rea, nici nu s-ar mai pomeni de ea.

- Şi nu se mai găseşte nicăieri, nici picior de pirat adevărat? insistă Abso.

- Ei, astăzi pirații trăiesc pe uscat ca frații. Şi-au schimbat domiciliul şi stilul. Cum să mai

fure ca-n pădure, ca-n codrul verde? Fiindcă n-au ce pierde, fură conceptul unei acțiuni pe Internet şi-apoi îl vând, set cu set şi cifră cu cifră unui concern străin! Gata cu vorbăria că m-am săturat să mă joc de-a pirateria. Nici măcar n-am aflat schema maşinii infernale şi asta-i dilema, am rămas dând banii pe şcoală, fără o para chioară.

CAPITOLUL XVIII

Aflăm că lui Gândurel i s-au vârât circa o mie de gânduri în scăfârlie. Apoi, ca un bărzăun, i-a intrat în cap un gărgăun.

* * *

Tocmai atunci, de parcă era pus pe prigoană, Gândurel apăru în goană. Extrem de îngândurat şi tulburat, țipa ca din gură de leu:

- Aoleu! Ce mai gălăgie în scăfârlie! Au început gândurile să se bată cap în cap şi dacă au văzut că nu mai încap au zburat afară, unde viața li se pare mult mai uşoară. Acolo a început să le hăpăie aerul-fraierul, care de-atâtea gînduri abătute s-a umflat cât şapte bute. Ca un gavăn s-a umplut aerul cu caierul de gânduri flămânde şi plăpânde care de-abia au aşteptat să iasă din casă.

- Dar unde voiai să se îmbulzească dacă nu sub o frunte copilărească? Pe bolta cerească n-ai loc de stele, dară-mi-te de ele! strigă Luc Năuc, care fusese, de curând jefuit de gânduri, în câteva rânduri...

- Au încercat să plece în cale dreaptă, până la

Sfântul Aşteaptă. Să călătorească fiecare, pe oiştea Carului Mare, dând buzna duium până când a rămas Carul Mare cu oiştea-n drum.

Acolo, cum să te sui, dacă e stăpână Cloşca cu pui? Dacă ar găsi loc,un pic,fie şi în Carul Mic.

Dar acolo nu poți de pisic, care nu are nici o vină bată-l norocul, că şi-a găsit locul! O biată felină ca atâtea altele sub soare, care nu ştiu să zboare! Deşi stăpânul i-a procurat aripioare şi chiar un motor, el a călătorit cică, pe-un nor, găsindu-şi loc în Ursa Mică. Şi-apoi, ați văzut undeva, domnilor, pisic zburător?

- Gând zburător am văzut, zise Lăcrimel cu glas scăzut, dar pisic zburător? E revoltător!

- Dragii mei, fetițe şi băieței, degeaba, în câteva rânduri, ați vrut să scăpați de gânduri. Le-ați risipit în lung şi-n lat dar ele tot în minte-au intrat. De unde, uneori, la nimereală, ies la iveală. Nu pot să vă povestesc cum se bulucesc...

- Ştiu, şi mie mi s-a întâmplat în nenumărate rânduri, să fac slalom printre gânduri, rosti Timorel.

- Stați, că am uitat să vă spun cum mi-a intrat în cap un gărgăun... spuse roşind puțintel Gândurel.

- Dar ce-i gărgăunul? se trezi Mohorel din mohoreală, sau din ațipeală.

- Am să vă spun imediat. Gărgăunul nu-i nici alun, nici bărzăun, morun sau vreo altă minune care nu ştie decât să sune din coadă şi să roadă sâmburi de vis, lingându-şi mustăţile ca Pis-Pis.

- Cum arătă? întrebă sfioasă o fată.

- Cum să arate gărgăunele e negru ca tăciunele, are două corniţe şi a presărat cu aluniţe pestriţe. Locuieşte-ntr-o dungă şi dacă se-ntâmplă să nu-i ajungă spaţiul, atunci se extinde.

Călătoreşte de obicei c-un norişor şi dacă nu eşti atent, evident că ţi se vâră în cap, imediat. Şi atunci începe să nu-ţi mai placă nimic-nimic, nici chiar îngheţata cu fistic.

- Nici chiar îngheţata cu ciocolată şi alune care-i una dintre cele mai bune? – întrebă Lăcrămioara.

- Nici! răspunse în locul lui Gândurel, Mohorici.

- Poţi avea gărgăuni, de luni până luni, dar e preferabil să mai amâni şi să-ţi acorzi câte o pauză de exemplu de duminică până duminică, sau de joi până joi când te asaltează gărgăunii în roi.

Ei bine, dacă te-au pocnit peste cap, asta-i scofala, ţi se par toate alandala. Nu te mai speli dimineaţă pe dinţi până nu-ţi aduc periuţa o suită de prinţese şi prinţi, începi să minţi, dar nu aşa, gratuit ci minciuni sfruntate, cum până acum nici

n-ai gândit.

Gărgăunul despre care v-am pomenit, este unul mai puțin obişnuit. Cam năuc şi singuratic, precum un cuc. E lesne de închipuit ce s-a întâmplat când m-a întâlnit. Nici mințile nu mă mai încap, de când mi-a intrat în cap. A-nceput să facă fițe-fițe, ca unele fetițe mironosițe. Cum să scap de asemenea handicap? Ajutați-mă să devin imun la un asemenea gărgăun. Fiindcă amețesc şi nu mai pot să gândesc!...

- Să-l aşteptăm pe Jupân Alambic cu maşina lui Sfarmă Gânduri, care a plecat pe o cărare bătută, poate ne-ajută. Altfel, poți să tragi şi cu tunul şi nu mai poți scăpa de ditamai gărgăunul!

CAPITOLUL XIX

În care Doica Luna se apropie grăbită nevoie mare, cu leacuri de la Şcoala de vrăjitoare.

*** * ***

- Dragii mei copii şi nepoței, v-am adus din apus leacuri pentru fiecare, de la şcoala ajutătoare de vrăjitoare, unde-am petrecut de minune, printre vrăjitoarele rele şi vrăjitoarele bune. Am învățat acolo lecția despre iarbă care, pusă să fiarbă cu câteva vorbe borborosite în barbă, te-ajută să obții negreşit, tot ce ți-ai dorit.

La început tare greu m-am obişnuit şi simțeam că mă asurzeşte iarba cum creşte, bat-o vina, parcă voia să întreacă lumina!

Desigur, un cal răpciugos, ar paşte-o bucuros şi ar deveni viguros. Din gloabă, numai bună de cărat într-o roabă, s-ar preface măcar într-un năzdrăvan armăsar.

Aşa că, n-am pierdut timpul degeaba şi am început să cosesc iarba. Că şi-a uitat măsura, aşa cum şi eu mi-am uitat-o, când m-am luat cu gura

şi n-am ridicat nici o căpiță în poieniță.

Am cules-o fir cu fir şi m-am ales cu o bluziță de mohair. Şi cu o fustă de velur, verde pur.

Iarba, vă spun fără glumă, mi-a dat o lecție grozav de bună.

- Ce lecție, Doica Luna? întrebă Tristana Grăsuna.

Cum poate iarba, la o adică, dintr-o sămânță atât de mică să crească voinică? Doar o furnică poate să-mi explice, se-nțelege, după care lege se conduce şi cum ştie, când trebuie să se usuce?... O altă întrebare, deloc uşoară, e de unde ştie dumneaei când trebuie să răsară? E-un mister cum se îndreaptă singură, cu creştetul către cer. Străpunge pământul dintr-o mişcare, să ajungă la raza aceea de soare.

Câte legende nu s-au născut despre animalele care iarbă au păscut, crescând peste noapte cât şapte. Datorită mustului dulce al ierbii, au făcut coarne şi cerbii. Până şi melcilor le-au crescut cornițe, datorită firelor de roiniță.

Când pasc pe un tăpşan verde mănos, vitele dau lapte foarte gustos. Iar oile la stână fac brânză bună. Găinuşele când o ciugulesc, parcă întineresc. Iar cocoşii, dacă mănâncă iarbă-n ogradă se iau la sfadă. Nu mai vorbesc de fierturi

care-s bune pentru bătături...

- Bine, dar ne-ai promis câteva leacuri, ceru insistent Văicărica. Până acum nu ne-ai spus aproape nimica.

- Țac-pac, leac şi baba-i colac! Cum să nu! Doar de veacuri lumea s-a tămăduit, cu leacuri. Vraci iscusiți au tratat neîncetat maladii apărute la bunici şi copii.

Ascultați: Cu o labă de iepure şchiop, poți vindeca un miop. Cu o tărtăcuță de dovleac – vii de hac durerii de stomac. Gheara de pisică e foarte bună pentru frică. Laba de gâscă uscată se foloseşte-n armată la pifani şi boboci, numai că trebuie s-o toci. Aripioarele de foci făcute pilaf, te feresc de orice perdaf. Piatra de pe dinții unei furnici, te poate vindeca de băşici. Cu găluşti de urzici, ghici ce se vindecă mai ales duminica?

- Ştiu eu, ştiu eu, spuse Suspinica, ştiu de la bunica. Gâlcile mătâlcile, întoarse cu furcile.

- Cine n-a auzit de praf de spuzit sau de tinctură de asurzit?

- Dar cum să scapi de pistrui, Doică Luna? întrebă Sorileta.

- C-o limbă de pui gălbui cațeri pistruii în cui. Cornița de melc codobelc amestecată cu mătrăgună e bună pentru somnambuli, să nu se mai plimbe pe acoperiş când e lună.

O ciupercă bearcă şi fără jumătate de pălărie, mi-a folosit o dată şi mie, la păstrat un vis din copilărie.

- În trecut lumea lua ca vitamină, stropi de lumină, spuse Luc Năuc. Ca hapuri şi alte buline, adierile line de vânt. Îşi puneau prişnițe şi comprese cu suave flori de mirese. Pentru cine nu voia să citească basme, se foloseau cataplasme. Nu exista farmacie, ci doar spițerie. Iar spițerul făcea totdeauna pe cavalerul şi te îmbia cu licori preparate din flori. Uneori, în loc de ventuze, bolnavului îi erau aplicate dulci cuvinte pe buze. În loc de duşuri reci, se foloseau idei din capete seci...

- Dar de unde ştii tu atâtea leacuri, Luc-Năuc întrebă Doica Luna. Poate c-ai fost spițer într-o viață anterioară, de le ştii pe dinafară.

- Nu, Doică, dar am o mătuşă care se pricepe de minune, la leacurile cele mai bune. Ea spunea că pentru orice nevralgie se face un tratament cu poezie. Câte două-trei versuri pe oră şi pentru orice maladie, se aplică o meloterapie, adică terapie prin muzică bună, care te fereşte de minciună. Dar, spune dumneata mai departe, despre leacurile învățate din carte.

- Sfecla sfeclită pe jumătate, se administrează în bolile digestive, dintr-o mie de

motive.În primul rând, dac-o mânca cineva, n-o mai sfeclea. Dac-o serveşti rasă, imediat simți că nu-ți mai pasă.

Un pistrui de bibilică, nu strică să ai, ca să te simți ca-n rai, iar o pană de ghionoaie, poate repede să-ți înfoaie chelia. Întrebați pe Piticul cel Spân, despre ceea ce spun.

- Lasă-l în pace pe pitic, că s-a transformat într-o gâză, mai zilele trecute şi nu mai are cine să-l ajute să-şi înfoaie chelia, zise Clipici după o pauză.

- Din ce cauză? întrebă Doica Luca, care nu fusese de față la povestea cu Master Tempo.

- Pentru că a îndrăznit, auzi mişelul, să fure timpului veşnicia, şi a fost pedepsit după cutezanță, dădu explicațiile de rigoare Clipici, cu voce cam tare.

- Odinioară, reluă Doica Luna, ce mai, nu era deloc grav să fii bolnav, fiindcă găseai în natură leac pentru orice vătămătură. Dar în ziua de azi, pas de mai vinde castane la coconi şi cocoane.

Se vede de la o poştă că medicina a luat un asemenea avânt, încât nu mai sunt nici vraci, nici bolnavi închipuiți, iar medicii, sunt cât se poate de fericiți fiindcă au de-a face doar cu bolnavi adevărați, care, dacă nu ar fi, nu aş mai fi avut ce

povesti, încheie Doica Luna cu un suspin, pentru moment, cel puțin.

CAPITOLUL XX

În care intră precipitat Domnul Alfabino, care-a inventat un nou joc şi ne învaţă şi pe noi să ne jucăm de-a cuvintele.

*** * ***

- Ce noroc! rosti apăsat Alfabino. Am învăţat un nou joc, pe care pot singur să-l joc. Pe hârtie, verbal sau în minte, pot ridica un castel de cuvinte.

Nici n-am nevoie de bani, sau de merinde, pentru jocul meu clădit din cuvinte. Uşi, ferestre din ele zidesc, dreg şi stric până iese aproape nimic.

Când socotesc că e gata, frumuşel mă aşez şi încep pardoseala să i-o pictez.

Câteodată mă simt ispitit, doar cu un deget să îl fac năruit. Tot aşa eu înnod şi deznod. Şi aşez cuvintele pe calapod. Eu socot că am mare noroc fiindcă ştiu un asemenea joc.

- Domnule Alfabino, cred că dumneata ştii până şi alfabetul pădurii, al tuturor animalelor şi păsărilor, nu-i aşa? întrebă Suspinica.

- Fată dragă, mi-a mai rămas doar atâtica şi

am să învăț graiul tuturor viețuitoarelor.
Ascultați:

De m-aş potrivi,
cred c-aş desluşi
graiul iepuresc
şi pe cel vulpesc.
De-aş şti tălmăci
oac-ul brotăcesc,
zumzetu-albinesc,
trilul păsăresc,
zborul fluturesc,
alfabetul florii,
grația culorii,
taina frunzei verzi,
glas de mame- berzi.
De n-aş pregeta
şi aş asculta
cu luare-aminte,
cred că aş deprinde,
stelele ce-şi spun,
când răsar şi-apun.
La furnici parola,
când străbat rigola.
Cerbul cum îşi cheamă
ciuta lui de-o seamă.
Chiar mironosița
doamnă vulturița

ce-i răspunde, hei
vulturului ei!...
Şi-alte vechi însemnuri,
taine şi îndemnuri,
aş şti să contemplu
al naturii templu...

- Bravo, bravo! Domnule Alfabino, strigară toţi. Dacă vrei, poţi!

- Nu mă mai linguşiţi, fiindcă sunt necăjiţ.

- De ce, Alfabino? strigă aproape Timorel.

- Am prins un cuvânt suspect şi vreau să-l ţin la respect...

- Dar de unde ştii? se bosumflă Bosumflea.

- Pentru că nu-mi miroase a bună. În acest cuvinţel s-a strecurat o minciună. Sau un minciun care-i un adevăr mai (ne)bun. Ia să numărăm cu toţii literele acestui cuvânt întortocheat (sau mai deocheat?) – Cred că-i just să începem cu vocalele ca să ne umplem cu ele pocalele.

Diftongii îi lăsăm mai pe urmă, să nu ne scape din turmă. Cât despre triftongi, ce să zic? Îi dăm pe toţi Domnului Alambic, pentru că şi-aşa, dacă există, sunt ca şi cum n-ar fi, altfel ar mărgini cu bomboane, bietele consoane, care sunt nişte litere-literuţe cu toane. Nu poţi să le aşezi mai multe la un loc şi să te apuci să visezi, fiindcă imediat le pierzi pe traseu. Trebuiesc răsfirate şi

intercalate cu superba vocală, care-şi poartă cu falä numele şi stirpea blajină din limba latină.

Asta-i, consoanelor – fiecare – le trebuie mult aer de respirare.

Dacă obţineţi nişte cuvinte mai dure, vedeţi să nu vi le fure vreun hoţ şi să facă oarecare negoţ.

- Vezi să nu comiţi vreo gafă, să ascunzi cuvântul într-o carafă, ca pe vinul cel vechi, Domnule Alfabino, spuse Master Tempo. Fiindcă literele se vor strecura- perechi luând carafa de urechi şi împrăştiindu-se-afară, îţi vor face viaţă amară.

- Cel mai bine e să le agăţi în cui, la căpătâi, sau să le prinzi de grindă în tindă, ca pe merinde, să-ţi ţină toată iarna de foame precum unele poame, zise Mohorel.

- De ce unele cuvinte par sumbre, ca nişte umbre, iar altele sunt de-a dreptul strălucitoare, de parcă-s rupte din soare? întrebă suspinând, Suspinica.

- Ştiu şi eu, reluă Alfabino, ca să vă răspund îmi este greu. Câte unul e proaspăt ca roua pe flori sau sunt dure ca fărâmele de meteori. Din cuvinte deprinzi, bunăoară, cum să reduci lumea la scară. Cine n-ar putea să îngrămădească, într-un cuvânt toată bolta cerească? Sau cine ar şti să rezume în cuvinte anume, toate minunăţiile cu

care ne-a înzestrat Creatorul, dacă nu dumnealui, Autorul?

Cine poate jongla cu cuvintele, ca şi cu o minge, acela învinge.

După cuvinte, te poţi ascunde uneori ca într-o grădină cu flori.

- Sau poţi zbura cu aripi îngereşti, până-n sfere cereşti.

- Ce fericit trebuie să fii dacă ştii să joci din cuvinte un joc! Mare noroc! Aşa cum ai spus, Alfabino, e ca şi cum ai înălţa un castel –model.

Cu turle unde să se suie să urle, toată ceata de gărgăuni, de marţi până luni.

- Ce bine ar fi dacă s-ar găsi cuvintele de vânzare ca şi îngheţata pe trotuare, sau ca şi merele la aprozare! Şi-ar cumpăra fiecare un kil-două, pentru când începe să plouă, cât sunt în stare să ducă, în această lume năucă...

- Astfel se jucară de-a cuvintele eroii noştri cei trişti, ca nişte artişti.

CAPITOLUL XXI

În care Miorel şi Miorina călătorind pe meleagul minciunilor sfruntate, şapte leghe şi jumătate îl întâlnesc pe Moş Scornici care, fără înconjur, le spune cum soarele a fost muşcat de lună şi a stat bolnav o săptămână.

* * *

Miorel şi frumoasa lui Miorina, dragi copii, ne istorisesc nemaipomenitele lor peripeții, pe care le-au văzut şi făcut pe unde-au trecut.

Într-un ținut de poveşti locuit de pitici, l-au întâlnit pe Moş Scornici.

- Moş Scornici, bată-l vina, spuse Miorina, era alb şi drag şi se sprijinea de-un toiag. Era atât de nins, dar nu se dădea învins.

Nu semăna cu ceilalți moşi, fiindcă el turna numai gogoşi. Încât, bieții piticei, vai de ei, vai de ei! trebuiau să înghită pe nemestecate, minciunile cele mai sfruntate. Fiindcă moşul, ca să nu-şi dezmintă porecla, scornea, oameni buni, coşcogea minciuni.Toată stirpea omenească nu i-ar fi ajuns s-o minciunească.

- Dar din ce cauză dragă, voia să minciunească lumea întreagă? întrebă Doica Luna-Miruna.

- Ei, aici e aici, luă cuvântul Miorel, cu glas subțirel, asta pentru că bunica lui, ca să-l ferească de rele, îi dădea să mănânce numai minciunele. Şi cu asemenea prăjitură, cum să nu-ți iasă numai perle din gură?

- Moşul n-avea pereche la scornit gogoşi. Minciuni cât se poate de gogonate, măi frate. Nu din acelea leşinate, subțiri, de doi bani, ci grase şi lucioase, ca nişte bostani, reluă Miorina povestea cu pricina. Ca nişte gogonele murate, din ochi furate, cu usturoi şi cu ceapă de-ți lăsau gura apă! Nu pridideai să te miri de atâtea minciuni cu căpcăuni, cu pitici pricolici, pocnind din boi pe lângă bici sau, cum spuneți voi, pocnind din bici pe lângă boi...

- Susținea că fusese la crucea lumii şi lângă o cascadă învolburată întâlnise o fată; o mogâldeață de ceață, ascunsă într-o văgăună şi care ieşea să se scalde, numai noaptea pe lună. Avea un toiag de zână şi spunea că fusese vrăjită în tinerețe, să aibă parte numai de tristețe. O pasăre măiastră îi apăruse în vis la fereastră, spunându-i răspicat că nu va mai râde niciodată,

până când Atar cel Viteaz n-o va scăpa de necaz. Nu va putea avea o viață normală, până când nu va fi dezamorsată maşina aceea infernală.

De aceea îl aştepta noapte şi zi pe Atar în crâng, unde toate zeițele plâng.

- Biata jună cum să descopere fărâma de adevăr din minciună? oftă Suspinica.

- Ei bine, un pitic din Țara minciunilor sfruntate, cercetând o bancă de date, a descoperit un aparat detector, care, fără înconjur, îți arăta adevărul pur. Acesta era conectat pe nouăzecişinouă de ani şi costa o mulțime de bani. Pentru aparatul acesta model, piticul Zubin câştigase premiul Nobel.

Moş Scornici foarte ghiduş, inventa pentru fiecare, câte un spiriduş. Astfel, existau spiriduşii lemnului, ai apei, ai vântului şi mai nou, spiriduşul cuvântului care era cel mai năzdrăvan; putând să-l găseşti cuminte, fie în vorbe, fie pe hârtie sau minte, spuse Miorel. Nu se dădea în lături să născocească un spiriduş, în fiecare arcuş de vioară, sau violină, făcând muzica mult mai lină. Şi nu întâiaşi oară a inventat pe regele Spiriduş, avându-şi culcuş în burta unui cărăbuş. Ei de asta ce părere aveți? Îi considera pe ascultători nătăfleți? Nimeni nu-şi închipuia bunăoară, că moşul îi trage pe sfoară?

- Ghiciți unde voia să se plimbe moş Scornici? spuse Miorina întrebându-şi vecina, pe Doica Luna. Pe litoral? Aş, pe un atol de coral.

- Să-i mai treacă de-alean, într-un palat de mărgean, prevăzut cu o zână, neapărat bună. Visa moşul câte în stele şi-n lună, dar eu ştiu una şi bună. Toate aceste minciuni, spuse de luni până luni pe săturate, pe nemâncate, pe trezite şi adormite, până ți se făcea lehamite, aveau un scop: să te-ajute, să-ți regăseşti iluziile pierdute, cândva, în copilărie, nimeni nu ştie.

- Nu fac aluzie spuse Doica Luna, dar fiecare om are dreptul măcar la o iluzie. Iluziile țin viața-n frâu, de parcă ar fi legate cu ața la brâu. Pe ele ne cocoțăm ca să visăm. Aman, aman până ieşim la liman.

- Să vezi şi să nu crezi, ce ne-a mai povestit moş Scornici spuse Miorel, făcând ochii mici.
Ne-a spus cum Soarele cât este el de breaz, a fost muşcat de Lună pe obraz. Pentru că anii îi atârnă foarte grei, într-o zi, soarele, dragii mei, fu mai obosit decât de obicei. Ațipise tolănit în spatele unui stei ascuțit şi nici prin gând nu-i trecea să se scoale. Era şi pentru el sărbătoare?

- Poate nu mai avea vreascuri şi lemne pentru întreținut focul cel veşnic şi se transformase-n sfeşnic cu o feştilă care abia

pâlpâia, spuse Viorela.

- Poate că odată cu trecerea anilor, mai îmbătrânise, se mai gârbovise şi nu mai sărea de pe o rază pe alta, să se bucure, în plapuma lui azurie, umplută cu puf de nori, replică Lior.

- Ori căpătase reumatism fâcând plajă pe istm, tot trecând prin toate hotarele şi coclaurile şi-l cam dureau vertebrele şi picioarele, reflectă Abso cu minte...

- L-o fi durut măseaua de minte care tocmai îi răsărea, sau îşi bătuse razele-n ținte, să nu-i fie de-o măsură, celui ce minte.

- Ce mai tura-vura reluă Miorel, a păgubit bătătura de lumină şi s-au trezit cu toții cu o zi lipsă, fiindcă se anunțase eclipsă. Dar se vede treaba că nici norii nu stătuseră pe degeaba. I se vârâră ca un ghimp în suflet şi se grămădiră buluc în jurul lui, aşa că, mai ia soarele de unde nu-i!

El era cel mai destoinic ceasornic din lume, mai exact chiar decât un ornnic. Toți locuitorii din sate şi oraşe, metropole mari şi metropole mici, țări şi continente căutară soluții eficiente.

Se formară comisii peste comisii, cu cele mai diverse misii, trimiseră solii şi poştaşi, aşi în transmiterea corespondenței la mare distanță.

Asemenea cutezanță nu s-a mai pomenit nicicând. Fără să le trimită un rând măcar cu scuză

de rigoare, bătrânul soare îndrăznise să lipsească nemotivat de la serviciu.

S-a aflat mult mai târziu că soarele îşi pusese în cap să devină măcar o dată pe an chiulangiu, să plece-n vacanţă la pol, fiindcă aflase că acolo se fac băi de nămol îngheţat. Şi ştiindu-se foarte aprig din fire – pentru ca nimeni să nu se mire, îşi luă imediat un concediu medical.

Doamna Luna tot cu ochii pe sus, sta posomorâtă, cu gândul dus. Pentru că ea era principala lui mesageră pe pământ, în afară de fratele vânt, hotără să-i dea un impuls. Şi plină de energie prinse soarele de scăfârlie. Îl muşcă tare de obraz, apoi îl umbri de tot şi se făcu noapte în plină zi, peste tot.

Ca să iasă din impas, oamenii au hotărât să cheme ca ajutoare stelele călăuzitoare, care se găsesc pe boltă cu duimul şi însoţesc marinarii pe ocean sau pe mare, arătându-le drumul.

Au apăsat ei pe vreun milion de butoane şi s-au aprins tot atâtea lampioane. Deocamdată situaţia era rezolvată, dar ce se vor face altădată?...

- Dar cum a fost pedepsită Doamna Luna pentru o asemenea ispravă nebună? întrebă Prinţul Suspin.

- S-a chemat garda cerului şi Luna a fost tăiată felii-felii cu barda, ca un pepene galben,

mâncat de copii.

- De atunci nu mai iese pe boltă întreagă, ci numai pe bucățele, vai de păcatele mele! Rareori o mai vezi plină, dar numai când este bolta senină.

- De aceea-n chip firesc, cei doi se ciorovăiesc, spuse blând Miorina. Ați văzut a cui e vina.

Domnul Soare, Doamna Lună
nu duc casă tocmai bună,
împreună. Umblă zvonul
printre şoapte,
cum că dânşii amândoi
se aleargă zi şi noapte
îmbrăcați în straie noi.
Când răsare Domnul Soare,
Dumneaei se-ascunde-n mare.
De ce oare?
Iar când merge la culcare
Domnul Soare,
Doamna Lună – atunci apare.
Domnul Soare,
Doamna Lună,
dinadins se joacă-n doi
de-a ascunsul,
parcă nu încap pe boltă
împreună.
Nu-i a bună.

Vrem pe amândoi deodată
să-i zărim când se arată
şi când ninge şi când plouă
şi pe cer senin sau rouă,
când se taie pâinea-n două
şi-o bucată ne dă nouă!...

- Cum să-i vezi pe boltă pe amândoi? Doar ştii că ei se urmăresc şi nu se ajung, decât când se anunță eclipsă, spuse Abso, cu privire fixă. Asta-i o iluzie sau o mare confuzie...

- Cred că Moş Scornici ar avea mare căutare pe-aici. Mai ales acum, că ne-am pierdut iluziile-nn drum. Până şi cea mai măreață s-a spulberat în ceață, spuse Abso cu ochi visători, de parcă ar fi călătorit numai în nori.

- Mai bine murim decât să nu le regăsim, oftă trista Tristana.

- Cine poate şti dacă nu ni le-o găsi, într-o zi, moş Scornici, mucalit şi ghiduş, gata să ne facă fericiți, c-o momeală, c-o scorneală, cu cercei şi cu beteală . C-o acoladă de marmeladă să-i mai punem sare pe coadă, lăcrimă Lăcrămioara.

- Uneori şi scornelile sunt bune, încheie Miorel cu zel. Dar numai şi numai când e vorba de basme. Altminteri, minciuna e un lucru urât şi se pedepseşte numaidecât.

CAPITOLUL XXII

În care aflăm cum s-a iscat mare zarvă la Zoo, unde un opt culcat, fusese tăiat în două şi se obţinuseră două ouă.

* * *

Într-o zi, când începuse să plouă cu stropi cât o boabă linte, care erau strânşi de îngrijitori, într-o roabă de cărat plăcinte, Zorin nimerise la Zoo, unde se stârnise mare zarvă printre animale. Ce mai la deal la vale, întâmplarea cu pricina avusese ecou în parcul grădinii, unde se plimbau animalele ca pe Copou şi se auzi din cuşcă în cuşcă, unde erau ţinute fiarele care muşcă.

Cine-ar fi crezut că Zorin va trăi o întâmplare de necrezut? Că va auzi animalele cum îşi vorbesc, ba mai mult va înţelege graiul animalicesc?

Puţin a lipsit să nu vorbească şi el în acest grai, care e foarte cunoscut pe plai. Numai că oamenii nu ascultă cu luare aminte, la ce-şi spun vietăţile considerate fără de minte. Păcat! Multe

am fi aflat dacă am fi plecat urechea puțin, aşa cum a făcut şi Zorin.

- Un cuc tot umbla hăbăuc, strigându-şi numele fără încetare, de parcă s-ar fi aflat la apel într-o adunare şi ținea morțiş să se afle că-i prezent şi el, povesti Zorin.

- "Care să fie pricina acestei zarve?" se întrebau uimite câteva larve născute de dimineață, când era încă ceață şi nu se vedea mai nimic. Stați puțin să vă zic: iepuraşul Clement adusese un mesaj urgent, din partea conducerii grădinii şi de emoție înfloriră-ntr-o clipă toți crinii. Până şi spinii de pe marginea unei rigole, se făcură ghem-ghemulețe de țepi.

- Dar de ce nu începi să citeşti? măcăi un rățoi cu tupeu care tocmai îşi cumpărase ciubote noi, late şi portocalii care ar fi fost frumoase, dacă nu erau fistichii.

Nu pot, rosti Clement, zis Ronțăilă, cu o voce umilă. Ştirea e strict secretă şi e scrisă cu cretă albă, pe o foaie imaculată. (Nu era prima dată, explică Zorin, când se întâmplase ca un mesaj să fie transmis cu cerneală simpatică, sau clorofilă pe o frunză, sau cum era aceasta, cu cretă, pe etichetă).

La iuțeală, horâră, să facă o chetă, adică să strângă fiecare,ce are la îndemână: câteva scule de lână de la oițe, două jurubițe de mătase de la un

păianjen robust, patru mărgăritare de rouă, de pe nişte fire de lăcrămioare. Şi fiindcă iepuraşul se

dovedise a fi o persoană cu bun gust – un grăunte de chihlimbar care, nu am habar unde, fusese găsit. Cu o aşa avere, plus nouă paneraşe cu miere de la suratele albine – cine nu s-ar fi înduplecat să împărtăşească secretul de toți aşteptat?

- Ce conținea, ce conținea? întrebară toți pe nerăsuflate, roşi de curiozitate.

- În cele din urmă, mesajul a fost descifrat, decodificat, citit şi răscitit pe nemestecate, adică literele fură citite pe nevăzute şi neauzite.

"La Zoo, un opt culcat, fusese tăiat în două şi se obținuseră două ouă". Acesta era mesajul pe care nimeni nu avusese curajul să-l descâlcească, decât într-un anume moment, de către iepuraşul Clement.

"După o aşa inovație mare, în curând vom avea nevoie de clocitoare" – reflectă un urs care mergea slobod de colo-colo, fiindcă fusese campion la polo, (titlu obținut de la pol de unde venise singur, în pas domol). Bietul urs! vru să țină un discurs, dar degeaba părea că se încurcă iar treaba. Un alt opt în picioare, fusese despicat cât era de mare şi se obținuseră imediat doi de trei.

Astfel de operații savante, nu sunt deloc riscante, fiecare poate să le efectueze; dar numai

cu cifra opt care, se dovedise a fi aptă, arătând pentru aceasta destul de coaptă.

104

În sfârşit, spuse Zorin obosit; l-au căutat pe autor să-i ofere un premiu pentru matematică pentru aşa împărțire exactă. Dar cum cifra fusese lipită la loc şi acum era intactă, n-au mai avut nici un motiv să se extazieze. (În paranteze vă zic, mie mi s-a părut că s-a făcut mult zgomot pentru nimic).

CAPITOLUL XXIII

Iată că soseşte cu maşina de Sfărâmat gânduri, Domnul Alambic, care, dragii mei, ne va povesti o pățanie cu popircănei.

* * *

- Stați un pic! spuse precipitat Domnul Alambic. V-am adus atâtea gânduri bune, încât nu mai aveam unde le pune. Şi-atunci le-am încărcat în maşină, că tot nu consumă nici un pic de benzină. Nu se cădea să le las de pripas, deşi nu aveam disponibil, nici un fel de combustibil.

- Dar pe unde-ai colindat, Domnule Alambic? întrebă, Luc Năuc.

- Ia, m-am luat după propriile gânduri şi m-am afundat într-un hățiş. Apoi, târâş-grăpiş, am ieşit la lumină şi m-am urcat din nou în maşină. Aşa am colindat dragii mei, până am întâlnit o familie de popircănei.

- Popir... cum? întrebă uimită Lăcrămioara, care tocmai îşi scosese oglinjoara şi îşi aranja coafura, ca să-şi păstreze alura.

- Vreți să ştiți dragii mei, cum arată o familie

de popircănei? Am să catadicsesc să vă lămuresc. Nu sunt nişte lei paralei ori nişte zmei, deşi-ar vrea ei.

Popircănița locuieşte în poienița cu portolaci, în vecinătatea unor pitpalaci. Soțul ei, popircănoiul a făcut războiul cu broaştele de pe prund, care, vrând să demonstreze că pământu-i rotund, se străduiau din rărunchi să şi-l aducă până la genunchi.

Când l-au văzut pe popircănoi declarându-le război, scăpându-şi frâiele, broscuțele au fugit de le sfârâiau călcâiele. Astfel a rămas familia popircăniței stăpână pe toată glia.

- Dar unde locuiau aceşti ciudați popircănați? catadicsi să întrebe Jupân Catastif, nu c-ar fi fost curios, dar ca să nu se lase mai prejos.

- Deşi popircăneasa voia să se culce numai într-o căsuță de turtă dulce, familia s-a stabilit nu departe de aici, într-o colibă cu chirpici.

Pitpalacii vecini sunt foarte blajini. Pitpalachița Sevastița e cea mai grozavă din dumbravă. Şi locuieşte-n scoruşul de pe afară.

Popircăniţa deseori se-aşează la taifas, mai bine de-un ceas cu pitpalachiţa, de una, de alta, ce mai e nou pe lac, cât peşte are balta şi dacă nu-i poluat. S-a aflat de la nişte ecologişti cam trişti, care scotoceau cu ambiţie, că peştele-i pe cale de

dispariţie. Şi pentru că miroase a gaz sau a terebentină, nu-l puteai mânca nici cu usturoi, nici cu praz, nici cu slăninuţă. Pescarii mureau de necaz dar nici popircăniţa nu-l mai putea mânca şi asta o cam supăra.

- Dar, spune-ne, până nu ne-apuca ploaia, ce este popircănoaia?

- Cum arată, s-o recunoaştem şi noi în zăvoi, îl rugară Gândurel şi Bosumflea pe Domnul Alambic.

- Vă zic, vă zic, spuse Domnul Alambic.

Nu-i o lighioaie ce seamănă cu vreo oaie, fie neagră fie bălaie. E o specie rară, nici slăbănoagă, nici palungă, nici bondoacă precum o poloboacă. E aşa şi-aşa, ca o acadea. Nu e farfara, nu e moţată, nu e guşată, nici gât-golaşă, nici mârţoagă s-o pui în spate c-o desagă. Nu e nici măcar codobelcă aşa cum e doamna melcă. Înţelegeţi ce vreau să zic. Nimic din toate acestea nu i se potriveşte. Ceea ce te uimeşte, e că are doar gusturi rare. Şi e o doamnă sadea de pe la Oradea. Ea iubeşte halviţa care i se lipeşte de nas şi de

deş'te, dar nici nu clipeşte. Îşi linge botul ca şi caşalotul.

Îi place să poarte cercei şi mărgele şi alte cele. E la fel de cochetă, ca o subretă. Sau ca o bonă pitică. O bombonică. Se joacă pe valuri,

aleargă seara pe dealuri şi dansează la baluri sau la carnavaluri. Asta-i, e neîntrecută la dansul pe poante. Ce dacă are degete boante? Când stă în picioare e într-un continu balans. Mişcă şi din botic, mănâncă îngheţată cu fistic, joacă şeptic şi dac-o aşezi în cap, ea revine-n picioare ca Hopa Mitică, fără frică.

- Ne-ai lămurit, ce să zic, Domnule Alambic, spuseră într-un glas Văicărica, Încruntici şi Suspinica.

- Ei, şi-acum, că v-aţi făcut o idee clară despre o asemenea fiinţă rară, e cu putinţă, ca să nu staţi în dilemă, să vă pun în temă despre odraslele ei, despre puii de popircănei.

- Ce-i cu ei? întrebară cu toţii curioşi, de parcă ar fi fost vorba despre cofe de moşi.

- Puiul de popircăniţă are mustaţă în formă de furculiţă, pielea pestriţă, cum să vă spui, un pui are o mie şi unu de pistrui. El nu se îmbată niciodată criţă, c-aşa a învăţat la grădiniţă, în poieniţă.

- Nu seamănă cu cei doi popircănei? spuse zâmbind semnificativ, Domnul Relativ.

- Ba da, numai că Popircop tatăl e cam pisălog, un adevărat pedagog. Vorbă lungă de parcă ar avea mintea-ntr-o dungă! De cum se întunecă, o trage pe popircăniță de mânecă să

meargă la culcare, c-aşa-i voia dumisale.

Când ceva nu-i convine, se face ghemotoc şi se rostogoleşte orbeşte, ca un poloboc care face poc, din câteva doage slăbănoage. Degeaba încearcă popircănița să-l facă să mai stea treaz, să pară viteaz, cu ochii pe blândele stelele, uita-l-ar relele! El ca un bătrân domn, pică de somn. Şi vecinele spun că, tocmai atunci popircănița vrea să joace alunelul sau alunița sau perinița. În orice caz, de necaz, că domnul Popircop o refuză, lăsând-o mofluză, ea-l acuză că se zgârceşte la un pol şi n-o duce măcar la cinema, sau la plimbare la şosea. După care îi pune o întrebare cu încuietoare: ce are de gând să facă cu cei doi pui de popircănei? Să-i dea la o şcoală normală sau la una particulară?

Evident că domnul Popircop, cu mintea încă trează, perorează. Că-i mai bună o şcoală de stat pentru că are atestat, de stat acasă. Însă mămica lor nu se lasă. Şi uite-aşa, seară de seară se

ciorovăiesc cei doi soţi, măi taică, sătui de viaţă asta prozaică.

- Dar n-ai aflat de la ei nimic în legătură cu bomba tristeţii? întrebară băieţii Bosumflea şi Mohorici.

- Ei, aici e aici, ştiau ei ceva, dar nimic precis.

- Susţineau că li se arătase în vis o bufniţă de zăpadă pusă pe sfadă şi, le spusese că bomba cu pricina se află într-o pădure, în care toţi copacii au încuietori. Ba s-au pus lacăte şi la flori să nu vină cineva să fure polen să fabrice unsori pentru ten.

- Atunci, nu ne mai rămâne de făcut decât să căutăm locul, poate avem norocul să descoperim maşina cu pricina.

CAPITOLUL XXIV

În care Jupân Catastif, povesteşte şi el un vis de nedescris , apoi le spune cum a urmărit el o bulă de aer, fiindcă voia să citească în ea.

* * *

- Şi eu am avut un vis ciudat, care m-a alarmat:

Am visat că pasărea Flamingo trebuia să răspundă la ghicitori, iar Câinele Dingo umbla cu boticul în nori şi strănuta uneori.

De-atâta zăpadă nu zăreai suflare de muscă pe stradă; plecaseră toate la culcare, sau la o serbare, unde trebuiau să se aşeze fiecare pe câte-o floare. Soarele îşi căta de treabă printre nori, în galaxie se aprindeau meteori şi cădea uneori câte-

o stea-logostea, drept în pletele unei copile parcă desprinsă din file de carte.

Pe marte se împărțeau mărțişoare, de parcă ar fi fost sărbătoare. Brotăcei şi brotaci săreau în copaci, în spinare cu saci de țânțari pentru zile mari.

Un copil striga:

Cine vinde măseaua de minte, poate înota în apă fierbinte.

Un pompier a ieşit grabnic din frigider şi un rinocer cu un corn a coborât pe un horn.

Apoi am visat o pădure în care creşteau ciuperci berci, pe care le-am cules în balerci colorate şi apoi am gustat şi eu din ele, pe săturate. Cât despre încuietori la scorburi şi la flori, se prea poate, popircăneii să fi avut dreptate. Ce să însemne aceste vise obscure, despre ciuperci şi despre pădure?...

- Poate chemăm un tălmăcitor spuse Lior, care, de felul său era taciturn, de parcă ar fi fost izolat într-un turn.

- Stați să vă spun mai departe, cum am urmărit o bulă de aer ca o mărgea fiindcă voiam să ghicesc în ea.

Era o băşicuță din acelea, micuță ca oricare, gata oricând de evaporare. V-am spus că mă pricep să ghicesc în bobițe de rouă. Această

băşicuță se născuse-ntr-o sticlă plină cu molecule de hidrogen şi oxigen, foarte fudule, care-şi închipuiau că găsiseră formula ideală pentru a da la iveală o formă de viață superioară, numai de savanți cunoscută, şi care altfel, ar fi fost ca şi pierdută.

- Ştim şi noi formula apei, hidrogen doi

oxigen, spuseră Lăcrimel şi Lăcrimioara ca un refren.

- Şi cum vă spuneam; în apa aceea ca de cleştar, se strecurase tiptil, cu pas de copil, o bulă rotundă la față şi scundă la trup, care plutea ca o rață pe apa curată, de parcă ar fi fost legată cu o ață, la suprafață.

Cum deschise ochii, curioasă din fire, începu să se mire de câte vede- mprejur. Aş putea chiar să jur că începuse să se rotunjească binişor, mai exact să se umfle uşor, de uimire. Tot ce vedea o încânta şi prin sticla transparentă începu o investigație lentă. Nu se putea să n-o impresioneze lumea aproape necunoscută, care o făcea să viseze. Se întreba, oare de unde venea lumina filtrată în casă prin geamuri înalte.

Curând a observat nişte flori într-o vază şi văzu deschizându-se-n soare, mugurii florilor, fiecare.

De la un timp s-a plictisit să privească şi a vrut să pornească pe gura de sticlă încetişor, căzând pe masă, apoi pe covor. Se strecură într-un cristal cam oval, ce ținea loc de scrumieară şi o porni voiajeră prin odaie, apoi afară, în lumina solară. Se agăță de-un balon legat de o ață ce atârna de uşa din față. Aici se întâlni cu mii de asemenea bule, plutind minuscule. Şi ca să se

deosebească, fiindcă nu voia deloc să se rătăcească printre surate, se vârî într-o nară a unui copil care se juca pe afară. Îl gâdilă într-atât încât îl obligă să se uite la soare. Atunci puştiul făcu "hapciu!" sănătos şi bula de aer țâşni în jos.

- Da-i scandalos! se rățoi Zorin, să ți se vâre în nări. Cel puțin să fi fost vreo bulă mai acătări, să înțelegi ceva, nu-i aşa?

- Şi ce s-a mai întâmplat Domnule Catastif, cu băşicuța? A stat liniştită sau a început să alerge fuguța prin iarbă, întrebă la rândul ei, Văicărica foarte curioasă.

- Ei aş! Cum să stea liniştită? De-abia acum voia să călătorească la oraş şi nu găsi un vehicul mai bun decât un balon de săpun. Trebuie să vă spun, că aici se umfla cât poftea, dar cu temei, de teamă să nu-şi deformeze făptura şi să nu-şi strice alura tinerească aşa că încetă să mai crească,. Se colorase în şase dintre cele şapte culori ale

spectrului solar, ceea ce se întâmpla foarte rar. Lipsea chiar verdele din ROGVAIV, motiv pentru care, o porni după o rază de soare.

- Şi ce s-a întâmplat între timp? vru să ştie Domnul Timp.

- Începuse să plouă şi bula coborî într-o picătură de rouă. Şi fiindcă era neîntrecută în călătorii se agăţă de aer, drept de un caier de albă

lumină.

Şi, n-am nici o vină dacă nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu ea până la sfârşit, spuse Domnul Catastif ruşinat. Pe unde-o mai fi călătorit şi cu cine s-a mai întâlnit în scurta sa viaţă?

Numai că, azi dimineaţă am simţit-o pe faţă lacrimă lină coborâtă pe un crâmpei de lumină şi pe-o scamă de vânt, să-mi amintească, de fapt cine sunt.

Şi am venit într-un suflet la voi, în oraşul de ametist, foarte trist că n-am să ghicesc în ea, unde se află bomba aceea mârşavă, mai spuse cu vocea lui gravă, Jupân Catastif.

CAPITOLUL XXV

În care Cavalerul Amat povesteşte cum în Țara Norilor s-a întâlnit cu Chiva Guraliva, care i-a dat o pană de vultur rotat. Apoi s-a rătăcit într-un labirint vegetal vrând să ajungă acasă, din care n-a mai ştiut cum să iasă. Cum în ținutul acela nu exista aeroport, a încercat alte mijloace de transport.

* * *

Iată că la Clubul cubist sosi, transpirat, Cavalerul Amat. Sosi în galop, călare pe telescop. Aşa cum zboară pe mătură vrăjitoarele, să nu-şi obosească picioarele, prietenul nostru Amat

călători pe un telescop fermecat. El povesti că ajunsese la mijitul zorilor, cu telescopul până în Țara Norilor.

- Țara Norilor? oftă Gândurel, care ar fi vrut să ajungă acolo şi el.

- Şi cum e acolo? întrebă Soriolo.

- Cum să fie? Ascultați:

Țara norilor e-o țară
alta cum nu întâlneşti
ea întruchipează-n minte
o mulțime de poveşti.
Iat-o babă cotoroanță
care zboară pe un băț.
Trage sfoara ca un hăț
şi tot clănțăne din clanță.

Vrea s-ajungă un balaur
de pe plaurul de ceață,
dar aceasta scoate iute
foc pe gură şi pe nări.
Toate cele pentru zări,
fug, tresar şi se-nfioară
de fantastice dihănii
şi de alte arătări.

Uneori se-ntrezăreşte

o caleaşcă.
Patru mândri bidivii
nu aşteaptă
nici măcar porunca: Dii!
Vin flămânzi să se adape
sau hulpavi să se înfrupte
din făraşe cu jăratec
aprinzând un cer văratec.

Iar când norii furioşi
năvălesc precum taurii pe cer
în văzduhul auster
casa ploilor de vară
se prăvale în şuvoaie,
în rafale,
şi-n averse triumfale.

- Pe unde n-am fost? Până la cumpăna cerului să dau de capăt misterului. La răscrucea apelor de cleştar, unde-am găsit un amnar şi o oglindă spartă, care mi-a slujit de hartă. În această oglindă am privit cu ochiul tainic al inimii, pentru care nu-ți trebuie dioptrii. Aşa am aflat că dragostea e mai presus de orice vrajă, dacă ştii să-ți pui la inimă strajă. Să nu vină furii să o înhațe şi să o ducă la Muma Pădurii. Să nu-i vină vreo hârcă de hac şi să o ascundă în scorbuira unui copac. Vreo cotoroanță să nu pună clanță la uşa

copacilor scorojiți că atunci veți fi foarte nefericiți.

- Şi pe urmă ce-ai făcut? întrebă Abso cu privirea îndreptată spre absolut.

- Pe urmă m-am întâlnit cu cioara Grivă care mi-a arătat o misivă scoasă dintr-un comunicat de presă, dar care nu avea adresă. M-a rugat s-o ajut să găsească destinatarul. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

Negreşit trebuie să-l fi găsit, de vreme ce-ai venit înapoi la noi.

- Un moment! Aveți răbdare un pic, altfel nu vă mai spun nimic...

- Povesteşte! Povesteşte... Uite, nimeni nu mai clipeşte, nici măcar Clipici, până nu ne zici cine e cioara grivă!... spuse Viorela, logodnica lui Lior, care era o fată din popor, cu cosițe blonde şi fundițe albastre, cam cum sunt fetele de pe la noi.

- Tare guralivă, cioara grivă şedea pe-o stivă şi tălmăcea de zor o misivă.

- Mai mare uimirea! Ditamai cioară în toată firea! – spuse uimit Timorel.

- Scrisoarea, ca-ntr-o piesă de comedie, n-avea adresă. O găsise mototolită în buzunarul de cangurița, unde, tehui, dormea un pui.

Cioara era foc şi pară. Dacă nu ducea scrisoarea se făcea de ocară. De o săptămână luase

servici de la fostul poştaş Ariciul Ilie. Era aşadar poştaşul, care ducea veştile bune de la păşune, printre tufişuri şi văgăune.

Însă acum, stătea pe-un picior ca o ciupercă să descifreze scrisul mic de pe plic. Se vede treaba că era pe degeaba. Nu-nțelegea nimic. Şi doar învățase un pic la cursurile din zori, să descifreze hieroglifele de pe scrisori.

Îşi pierduse tocmai şi ochelarii. Chiar şi

monoclul pe care-l găsise pe-un soclu, la o statuie cam şuie. Dar o duduie în minijupă i-a dat o lupă.

- Zdup! Iată că apare şi nevasta cumătrului lup – rosti! Aurica- Gândurica.

- Nu, nu nevasta cumătrului lup, ci o lupă de mărit scrisul. Cioara îşi scosese oglinjoara dintre pene şi privea printre gene.

- Aşa o poştăriță, mai rar, zise Signor Venti ştrengar. Rapidă, eficace şi căreia pliscul nu-i mai tace când strigă neamurilor umflându-se-n pene: "Nene, ai o scrisoare de la Țața Floarea!" "Tanti, ce zi festivă, ai o misivă de la nepotul Pazvanti!"

- Cum să n-o ajuți când se află-n încurcătură, pe cioara sură şi costelivă numită Grivă? Ce să fac? reluă Cavalerul Amat întristat. Am început să cercetez atlasul, mi-am vârât în hărți nasul până m-am plictisit de scotocit şi-am adormit.

Cât despre Chiva guraliva, dacă a dus sau nu misiva, nu pot s-o ştiu. Când m-am deşteptat era deja prea târziu. Ca la un semnal, m-am trezit într-un labirint vegetal.

- Ce-i acela un labirint vegetal? vru să ştie Miorel.

- E un castel verde, fără acoperiş. Format din galerii de arbuşti şi alei întortocheate unde te învârteşti, până ameţeşti. Coteşti şi coteşti şi te rătăceşti. Îţi ieşi din fire când vezi că labirintul nu

are nici o ieşire. Când observi că te pierzi pe coridoare verzi. Cum să pătrunzi printre arbuştii scunzi ? Ce soartă, să nu găseşti nici o poartă! Nici măcar o uşă, iar tu n-ai la tine nici măcar puţină cenuşă! La fel ca Hansel şi Gretel din povestea Fraţilor Grimm, să găseşti drumul de întoarcere. Ce să mai vorbim? Dacă ai încurcat drumul spre casă, nimeni nu mai ştie să iasă. Şi nimănui nu-i pasă dacă nu mai vii teafăr acasă...

- Lasă, lasă, că mie îmi pasă, oftă Doamna Meta-Lioreta. Cum ai reuşit de-ai ieşit?...

- Să vedeţi! Nici mort nu voiam să rămân acolo. Aşa că m-am gândit la un mijloc de transport şi mi-am amintit, cum am învăţat eu să călătoresc...

- Cum, cum? spuse Domnul Relativ, urmărind un firişor de fum din pipa Domnului Tempo.

- M-am gândit ce m-am gândit şi mi-am amintit că prima mea călătorie cu un autovehicul modern a fost una de uz intern. Adică prin curte, cu cercul purtat de o sârmă subțire, îndoită la vârf. Ziua toată nu făcem altceva, decât să alerg pe alei cu cercul în față, ehei! ce de ture executam până mă strigau părinții la geam, să intru în casă că se răceşte mâncarea pe masă.

- Şi eu mi-am păstrat cercul, Cavalere Amat!

spuse Miorelo cu însuflețire. Mai am şi sârma subțire cu care-l purtam când eram băietan!...

- Dar pe calul cu rotile ai călătorit? întrebară Lăcrimel şi Lăcrimioara, care, de ce, nu se ştie, îşi păstraseră fiecare, calul de lemn din copilărie.

- Negreşit! Am călătorit şi pe calul de lemn cu rotile. Îl încălecam şi l-a primul semn, micul meu Pegas pornea să se-avânte-n tărie şi iată-mă dus într-o călătorie! Micuțul meu cal de lemn era prevăzut cu aripi adevărate, nu dintre acelea legate cu sfoară, aşa cum bunăoară sunt caii de lemn obişnuiți. Şi ştiți unde mă ducea uneori? Într-o împărăție de flori în care nu mai eram Cavalerul Amat ci chiar Verde Împărat. Ce mai tura-vura, stăpâneam toată natura. Ba şi peste toate națiile de

zburătoare şi de vieţuitoare. Învăţasem graiul florilor, al păsărilor şi chiar al peştişorilor. În împărăţia aceasta aş fi vrut să rămân stăpân... oftă cu bănat, Cavalerul Amat.

- Cine ştie să călătorească pe un avion de hârtie? întrebă Zorin. Eu am avut un vecin care şi-a construit un avion de hârtie şi a făcut cu el o călătorie, până hârtia s-a rupt şi s-a prăbuşit. Noroc c-a aterizat într-o şură de fân în ogradă, altminteri nu s-ar fi ales de el decât o grămadă de oase, pe care cine ar fi putut să le mai coase?

- Mai târziu, spuse Domnul Amat, am

construit un zmeu cu care călătoream teleleu peste dealuri şi văi. Căruia îi trimiteam zilnic scrisori de la fraţi şi de la surori.

Zmeul avea o coadă albastră şi semăna c-o pasăre măiastră. Nu ştiu cum s-a făcut că l-am pierdut în zare peste ţărmul de mare. Ce rău mi-a părut, aş fi vrut să-l păstrez aşa cum am păstrat un titirez, pe care-l învârt uneori, să-mi treacă de urât şi de supărări.

Apoi, cu un vaporaş de plastic am ajuns pe oceanul fantastic, unde peştii vorbesc între ei, şi vrei nu vrei înveţi limba lor. Am încărcat tot bagajul în vapor, un briceag, un pistol şi nişte arşice şi, dă-i bice. Şi fiind adâncă această apă pas, de mai scapă! Noroc că mi-a ieşit în cale o stâncă,

altfel aş fi şi acum tot pe-al apelor drum. Aşa am naufragiat cu vaporul căruia i se stricase motorul. Am stat acolo pe stâncă mult şi bine şi încă aş fi rămas, dacă nu trecea un delfin de pripas, care m-a purtat pe spatele lui tocmai la Crăiasa Poveştilor, în cetatea nimănui.

Delfinul m-a plimbat pe fundul apei ca un submarin. Acolo am văzut atâtea specii de alge şi peşti încât îţi era imposibil să le numeşti. Cea mai periculoasă mi s-a părut pisica de mare şi nu fiindcă ar fi avut gheare ci, că-şi lua coada pe spinare, se repezea ca o zvârlugă, să te pună pe

fugă.

- Dar cu un balon ai zburat vreodată? întrebă Prinţul Suspin blajin.

- Cum să nu? Balonul e un mijloc de transport foarte lejer, care te poate duce până la cer. Deşi am zburat în viaţa mea cu toate mijloacele de transport, acum, în labirintul vegetal nu mai găseam nici unul şi normal, m-am speriat. Aş fi luat până şi drezina, poate aflam unde-i pitită maşina. Apoi l-am aşteptat pe Domnul Alambic cu maşina lui Sfarmă-Gânduri să mă scoată dintre arbuştii dispuşi rânduri-rânduri. Când am văzut că nu vine nici el, mi-am făcut idei fel de fel. Apoi mi-am ţinut firea şi m-am hotărât să călătăresc cu închipuirea. Aşa am ajuns la voi să aflu veşti noi.

CAPITOLUL XXVI

Alena o-ntâlneşte pe Balena Elena care-i povesteşte necazul său. Apoi, broasca ţestoasă Ema îi dezvăluie dilema copacilor cu încuietori.

* * *

Dacă vreţi să aflaţi numaidecât ce-a păţit Balena Elena, întrebaţi-o pe frumoasa Alena.

O-ntâlnise într-un parc zoo, tocmai începuse să plouă; Alena se adăpostise lângă cuşca balenei uriaşe şi iată ce află:

- Balena Elena înghițise fără să vrea, odată cu rămăşițele unei epave, un candelabru cu o sută de brațe, vopsit în cinabru şi-acuma se văita, cerând unui delfin o sugestie, cum se scapă de indigestie.

Vecinul – delfinul o sfătui să facă gargară cu sare- amară, fiindcă-i mai bună decât apa de mare sărată şi pentru un asemenea motiv, îi dădu chiar şi un purgativ.

După acest tratament intensiv, Elenei îi apărură spontan, buline albe pe spinare şi burtă şi pete roşii pe cap. Mai înghiți o tonă de apă c-un

hap şi după o scurtă repriză de zvârcolituri avu o nouă surpriză: întregul corp uriaş îi deveni transparent de parcă o pusese cineva în priză şi acum lumina până-n adânc de ocean, ca un munte masiv de neon diafan.

Şi ce-i văzură ochişorii Balenei Elena?

Peste tot bancuri imense de peşti, cohorte de raci mergând îndărăt în convoi şi răscolind noroiul şi alge marine de tot soiul, dediței mai mărunței, atoli de corali, herghelii de căluți care mai de care mai năzdrăvani şi alte viețuitoare înotând buluc din apele curgătoare în marea cea mare.

Elena privi mai intens şi simți că de încordare, i se înroşesc toate bulinele de pe

spinare. Şi, la o privire scurtă observă că i s-au aprins şi beculețele-n burtă.

Tocmai atunci nişte marinari de pe un pescador o pescuiră binişor aşezând-o pe punte.

- Dar cum să încapă ditai balena, pe un vapor plin cu peşte?... întrebă Miorel peltic.

- Cum să vă zic, loc nu prea era şi s-au înghesuit ce s-au înghesuit, şi iată ce-au chibzuit: să cheme prin stație balenierul şi acesta să facă pe masagerul, să ducă imensul colet, la zoo unde era loc berechet. Zis şi făcut. O legară fedeleş şi o duseră la grădină unde becurile din burtă dau atâta lumină, că nu mai trebuie să aprindă nici un bec.

Paznicul Ion a declarat-o Regina Luminii Stelare...

- Am o-ntrebare, spuse precipitat Abso, care ascultase povestea ca fermecat.

- Care?

- Oare balena Elena se va întoarce, acasă la ea, în ocean?

- După ce va urma tratamentul aproape un an, se va reîntoarce sănătoasă, la ea acasă. Până atunci fiindcă nu e urgență, se va odihni în convalescență.

Şi tot acolo în parc, am întâlnit o broască țestoasă care se numea Ema. Avea cel puțin trei sute de ani, era foarte înțeleaptă şi mi-a mărturisit un secret. Să nu mai aştept, să vă aduc vestea

despre maşina tristeții. Altfel, se lungeşte povestea la nesfârşit. Şi iată-mă, am venit.

- Dar ce ți-a spus Ema? Care-i dilema de fapt? întrebară curioşi, care mai de care, să afle răspunsul la întrebare.

- E prima dată când aflu o poveste aşa de ciudată, spuse Alena. E o poveste cu încuietori, pe care mi-a spus-o Ema în zori. Ascultați:

Ema pretindea că s-a ajuns la o nouă performanță: copacii au fost prevăzuți cu câte o clanță, şi câte o broască. Lucrul acesta s-a întâmplat mai demult, într-o pădure, dintre cele mai obscure.

- Bine, dar spune-mi, dacă eşti bună, o broască la ce foloseşte? La prins peşte? întrebă Pelerinul Absent după un moment.

Aş ! S-a dovedit, cu vârf şi îndesat,că broaştele sunt utile şi pe uscat. Cât ai fi de dotat, într-o clipă te-au şi încuiat.

- Broaştele din lac? – se miră Bosumflea. Pot ele să-ți vină de hac?

- A, nu. Broaştele broaşte sunt bune numai să orăcăie şi să sară colac, împroşcând apa din lac. Acuşi vorbesc de broaştele de la uşi. Cele din fier montate cu clanță, ca să aibă mai multă prestanță.

- Aşa e, am văzut eu la uşa unor mătuşi, spuse Doamna Meta-Lioreta. Erau meşterite de

nişte lăcătuşi. Lăcătuşul, fiindcă nu-i prost, cunoaşte toate broaştele pe de rost. Fără osteneală, chiar şi pe cele de yală, care, deşi n-au mers la şcoală, sunt primele-n top. Şi cât ai zice hop! până să termini văicăreala, el ți-a şi schimbat yala. Încât cu chiu, cu vai, pot hoții s-o forțeze.

- Broaştele de la dulap – sunt mai cu scaun la cap. Nu-s aşa rigide şi singure se pot deschide. Fără formula Sesam! Cum? Habar n-am.

- Eu am auzit că odată încuiat, te transformi în cap pătrat, spuse Jupân Catastif gânditor. Nu-i chiar aşa de uşor. Uneori nu te mai descuie nici cele mai sofisticate descuietori. D-apoi nişte

broaşte care-s bune numai de provocat fiori.

- Dar dacă ți-ai uitat cheile-n casă şi te trezeşti pe nepusă masă că n-ai cu ce intra? – spuse Văicărica pentru că ea pățise odată aşa ceva.

- Dacă pățeşti una ca asta, lasă că se aranjează treaba, aşa că nu plânge degeaba. Cu un fir de iarbă de fiare, deschizi orice încuietoare. Nu trebuie să fii deloc filozof ca să deschizi o încuietoare de la pantof. Şi nu-ți fac reclamă, dar cred că ai să deschizi şi o cataramă. Iar dacă intri în priză, în doi timpi şi trei mişcări deschizi şi o valiză. Fără cheie şi fără lăcătă, poți deschide şi o inimă de fată. Chiar şi o floare prevăzută cu

încuietoare trebuie deschisă după un timp oarecare.

- În asemenea ritm, o să rămâi tablou când o să găseşti o încuietoare şi la ou! spuse Domnul Alambic şi zâmbi un pic. O clanţă şi la gălbenuş să nu clănţăne de frig în albuş. Să nu cumva cineva să-l deschidă cu un cui şi să-l fure pe bietul pui!

- Broasca ţestoasă Ema, trecuse prin Sanctuarul pădurii, unde veneau noaptea furii să depoziteze comori. Spune povestea că acest codru întunecos era foarte fioros. Balaurii de pe toate clocaurile locuiau aici. Era o pădure făcută pârjol de un balaur nimicitor. Uneori zăreai câte-o hârcă,

purtând în cârcă o sarică de vreascuri uscate, dar asta numai pe înserate. Pe lumină, nu zăreai pe aici picior de pitici, nici arici, nici furnici. Nici vreo altă vieţuitoare pentru că ocoleau pădurea asta vrăjită , încă de la nouă leghe depărtare.

- Fără pitici? întrebă Mohorici. Nu s-a mai aflat în lung şi-n lat un asemenea loc şi pun mâna-n foc că nici nu există. Căci, dacă ar exista, ar fi foarte tristă. Mai tristă decât pădurea din Ţara tristeţilor fără pricină, unde, e drept, există o pădure virgină, necălcată de picior de om. Şi normal, nici de animal.

- Vrem să ştim neapărat cine stăpânea acest codru întunecat? întrebă curios Bob de Plâns cu glas strâns.

- Era proprietatea lui Harpo cel Crud şi se întindea până dincolo de Năsăud. Până pe la Adjud. Făceai în ea câțiva paşi şi ajungeai la Călăraşi. Pădurea era păzită de Moş Vreasc, un personaj straniu, înveşmântat în vreascuri uscate, care-l acopereau până la jumătate. Avea crengi uscate până şi-n plete, şi-n ghete, acest cuimete. Locuia împreună cu nişte pricolici, într-o văgăună de-aici. Doar că uscăciunile îl sufocau şi-l strângeau, zgâriindu-l peste tot: pe față, pe mâini, pe picioare şi-l ustura tare. Tocmai pierduse amnarul şi rămăsese cu o mulțime de iască pe care

nu avea cine s-o pască.

Şi ce şi-a zis Moş Vreasc? Să pună clanțe pe copaci, să nu intre noaptea în ei, vârcolaci. A vorbit cu trei lăcătuşi de pe la Huşi, să monteze broaşte la copaci, de nu mai pot bietele ciocănitoare şi bieții pitpalaci, să găsească în scorburi picior de viermişor. Aşa moş ututui, nu s-a mai pomenit, de bună seamă, dar, n-aveți teamă, găsim noi rostul acestor încuietori. Poate mâine în zori. Acum că s-a făcut noapte pe nepusă masă, haideți cu toții acasă.

CAPITOLUL XXVII

În care e vorba de un paneraş cu vise narcise, care te pot duce, când nici nu gândeşti în lumea de poveşti.

*** * * ***

E noapte senină. Pe-un lăicer, se-nalță scări de aur la cer. Pe care scări, bunăoară, suie şi coboară îngeri cu faptele bune şi rele la subțioară.

Şi-n imensitatea bolții
se aude, parcă zboară,
trilul dulce, de fecioară,
al privighetorii nopții.

Uită parcă şi păunul
să se mai împăuneze,
parcă-şi ține răsuflarea,
de cristal curat, izvorul,
şi zefiru-şi ține boarea
amuțeşte blând şi dorul.

Vocea-i de soprană alte
modulează zeci de tonuri,

note prefăcute-n sonuri,
de la joase, la înalte.

Până, binevoitor,
ne aduce la ureche,
un ecou fără pereche
cântecul înălțător.

Fără ca nimeni s-o ştie, Zâna Fantezie vine tiptil cu un paneraş de vise-narcise şi împarte la

fiecare, în miez de noapte, aşa cum împărţea bunicuţa castanele coapte.

Iată un vis cu un arbore uriaş-uriaş, în a cărui scorbură îşi află sălaş întreg neamul de animale. El se numeşte arborele Sequoia, după voia unui trib de indieni din Sierra Nevada, cărora nu le place sfada cu americanii şi nici banii. Ei îşi văd liniştiţi de treabă fumând pipa păcii. Acest arbore, numit şi mamut sau gigant are ramurile înconvoiate ce amintesc colţii de mamut-elefant, străbunicul celui de azi. Iată şi-un baobab, pe care africanii îl mai numesc şi nabab, din pricina maimuţelor care se dau huţa pe crengile lui. Cine vrea acest vis, scris pe o bucăţică de hârtie, aşa, ca să fie?

Dacă nimeni nu-l vrea, păşesc în alt vis unde gărgăriţa Saveta merge cu tetracicleta pe margareta culeasă-n ajun. Un căpcăun negru ca un ceaun umblă încolo şi-ncoace, fiindcă nu are cu

cine să se joace. Este doar ştiut, căpcăunul e ocolit şi de nimeni nu se face iubit. El e cam plângăcios şi ursuz şi locuieşte pe ringul amenajat special pentru meciul amical cu flamingul.

Pasărea aceasta subţire-n picioare, habar n-are că trebuie să se bată în pumni, cu un reprezentant al neamului de căpcăuni. Şi nici n-ar putea să-şi pună mănuşi de pugilist pe aripile-i portocalii.

El e doar artist şi ca toţi artiştii, întotdeauna e trist.

În alt vis, doi cocoşi aşteaptă cofe de moşi, prepeliţa se suie în prepeleac, găina cerne făina să-şi facă o turtă de leac.

Tot aici, un cocor zboară cu capu-n nor, unui dromader îi cresc două cocoşe-n spinare şi de-aia nu iese primul la concursul de alergare. Coţofana Fana se ocupă de furtişaguri mărunte şi-şi zbârleşte penele-n frunte, ca să arate mai bine.

Iată un altul, unde apare şi domnişoara primăvară, încălţată-n conduri de rouă, în rochiţa cea nouă cu o trenă străvezie din aripi de libelulă. Ea presară-n ochi lumina, prin livezi trecând agale, se ascunde în petale să-ntâlnească-n ele albina.

Iat-o cum desferecă izvoare c-o baghetă fermecată, cât clipeşti trezind la viaţă, universul de

verdeaţă. Şi copacii stau în floare, dând bineţe din petale.

Pot să vă împrumut şi vouă un vis, aşa cum v-am promis, dar e mai bine să vă căutaţi visele fiecare pe unde puteţi, altfel n-o să vă alegeţi cu nimic. Eu pot să vă ajut doar un pic.

Să vă spun cum să procedaţi să călătoriţi pe aripi de vis, ca îngerii în Paradis:

Înspre lumea de poveşti

trec trăsuri şi trec caleşti
prin păduri de-argint şi-aramă
unde cerul e-o năframă
iar un şipot de izvoare
te îmbie la răcoare.

Se înalță pân' la stele
fermecatele castele
cu-mpărați şi-mpărătese
prințişori şi mici prințese.
Cu năstruşnici, mândri cai
întrecându-se-n alai.
Ori cu zânele frumoase,
ori cu vrăjitoare rele
care-ncalecă pe mături,
sau pe lujere de scai.

Unde fete îndrăznețe
ca şi curajoşi feciori,
îți arată drumu-ndată
înspre țara fermecată.

Domnul Alfabino, visa, ce altceva decât literele din alfabet, care se întrupau în chip misterios, fiecare, într-un element oarecare.
A = era un avion din placaj, meşterit la traforaj.

C = un cangur săritor, ce striga dup-ajutor, răsucindu-se pe-un țol, că rămăsese cu buzunăraşul gol.
D = era un dromader, care stătea pitit după cuier.
N = era un nor, vezi bine, plin de ceață (sau dulceață) şi legat de cer c-o ață.
O = păpuşa care nu ştia să meargă de-a buşa.
R = era o rândunică, pe la streşine de case nimerise (cum, necum, nu am habar) locul vechi pentru cuibar.
S = o stea din înălțime, dintre cele anonime, care tot aşteaptă-anume, de la astrologi un nume.
T = frumosul trandafir era roşu abitir; el scosese cu mult chin, cu timiditate-n spin.
Z = Zmeul Zet – era vezi bine, un balaur get-beget.

S-au ascuns sub pleoape grele, astfel, visele acele:

Flori şi greieri, licurici, libelule şi arici un sobor de iepuraşi, roi de-albine, fluturaşi şi-un bondar nemulțumit de atâta zumzăit Rândunelele-n rochițe, ciupercuțe cu altițe, paneraşe cu narcise şi-alte minunate vise...

CAPITOLUL XXVIII

În sfârşit, a doua zi soseşte în Oraşul de Ametist, Atar cel Viteaz care povesteşte tuturor câte pătimise de când oraşul părăsise. Aflăm despre un personaj hapsân ca un căpcăun care într-o zi de post o sfârşeşte prost.

* * *

La Clubul Cubist din Oraşul de Ametist era gălăgie, ca-ntr-o menajerie. Ce se-ntâmplase? Joi pe la şase, în zori, se-ntorsese Atar de la război. Acum povestea cu însufleţire, tot ce pătimise de când oraşul părăsise.

Un baci îi spusese că Harpo cel Crud, dăduse ordin să se pună încuietori la copaci. Şi colac peste pupăză, maşina tristeţii se afla ascunsă, în scorbura unui copac.

Povestea cum o fecioară, în soare înveşmântată, îi dăduse o floare de colţ fermecată. Cu ea putea să descuie orice broască şi orice lăcată. Aşadar, sosise cu sufletul la gură, să-i scape pe oameni de încurcătură.

Frumoasa Alena, de bucurie se făcuse

rubinie. Uitase de orice tristeţe, dându-i bineţe. De atâţia fiori de iubire, îi răsăriseră bujori în obrăjori. Inimioara îi dădea ghes, mai ales, să-l asculte cum povestea peripeţiile multe.

- Deşi atât de mult am colindat, aflaţi că nici o clipă nu v-am uitat. Nici eu nu mai ştiu pe unde-am fost: în Ţara Prinţului Cenuşiu, în regatul Prinţului Adoris cel cu Inima de gheaţă şi, într-o dimineaţă am eliberat-o pe prinţesa Elva din

mâinile lui. Nu mai spui, că m-am scăldat în Cascada Iubirii cu nişte prieteni azurieni, am trecut prin Cetatea Uitării care-i la capătul mării, prin Țara Nălucilor Albe unde, ca să vezi şi să nu crezi, am trăit beția celei dintâi zăpezi. Pe unde n-am fost? Nici nu le mai ştiu pe de rost.

Dar cel mai mult mi-a plăcut în Țara Fanteziei, care seamănă cu cea copilăriei.

Stați să vă povestesc:

În Țara Fanteziei oamenii nu se grăbeau aproape deloc, aş putea vârî mâna-n foc că făceau treburile cu rost şi cu har şi de secolul vitezei nu aveau habar. Țineau cu toții câte un fluture în buzunar, pe care-l dădeau în dar prietenilor adevărați. Toți se credeau frați cu stelele şi cu luna cea tainică, ce ține locul de crainică a pământului, dând de veste la timp, când se iveşte fiecare anotimp.

Totul era magnific, mare şi mic se împrieteneau la toartă, nemaiputând nimenea să-i despartă.

Acolo, ca să fii scriitor de basme, istorioare, poveşti, nu trebuia nimic să născoceşti, cuvintele îți picau mură-n gură ca o cuminecătură.

Pe plai întâlneai balauri şi cai zburători, pe cer meteori şi zmei fioroşi călăriți de Feții Frumoşi.

Multe minuni am văzut în această ţară. De la bătrâni până la prunci toţi hoinăreau prin zăvoaie şi lunci, să vadă fecioarele verii despletindu-şi cosiţele şi să le descâlcească poveştilor iţele.

Am întâlnit-o şi pe Zâna cea Bună ţinând ninsoarea-ntr-o mână şi ploaia în cealaltă simţind cum tresaltă pământul şi trimiţând norii sau vântul, aprige raze de soare şi chiar fulgi de ninsoare. După ploaie, tatăl ei Zeul, arunca spre zenit curcubeul. Am întâlnit pe meleagurile acelea magicieni vestiţi, care erau foarte iubiţi. Unul era Azur Kibi care putea citi în zodii şi stele, putea vindeca bolile grele, doar cu un singur gest cu bagheta lui fermecată. Şi pot să vă spun fără ocol: vrăjitorii aveau în acea ţară un rol însemnat, fiindcă descoperiseră adevărul adevărat care, nu mai trebuia defel demonstrat, fiind luat ca atare şi de mic şi de mare.

Acolo păsările cloceau doar ouă pătrate, încât rămâneai de-a dreptul tablou, măi frate, când vedeai ce poate ieşi dintr-un asemenea ou.

Uneori, apărea pe acoperiş o nălucă şi atunci te apuca subit dorul de ducă. Fantomele, fiecare, aveau în acea ţară mare căutare. Ele te vindecau din noapte în zori, de frică şi de fiori.

Nimic nu era obişnuit ca pe meleagurile noastre, chiar şi apele erau mai albastre, păsările

ceva mai măiastre, iar pământul mult mai ferit de dezastre.

Trăia în acea țară, unul
botezat chiar Căpcăunul,
un hapsân şi-un urâcios
la mâncare pofticios.
Toată viața lăcomise,
şi acuma, pare-mi-se
într-atât se îngrăşase,
c-atârna cât alții şase.
Nici nu se urnea din loc:
un butoi, un poloboc.
Când la casă da ocolul
se dădea de-a rostogolul.
Fiindcă îi crescuse guşă,
nu mai încăpea pe uşă.
Cât era de grăsuliu
el se văita-n pustiu:

Aoleu! mi-e-ntr-una foame
şi-aş mânca şi acre poame!
Lacom hăpăia o halcă,
mestecând flămând din falcă.
Şi fiind hapsân vezi bine,
se ferea chiar şi de sine
să nu-şi fure dumicatul.
Dar, se vede, aşa-i fu datul,
s-o pățească, nu mă mir

când mânca mai abitir,
ghiftuindu-se-ntr-atât
i-a rămas deodată-n gât
coşcogea înghiţitură.
Fără multă vorbărie,
propria sa lăcomie
ce-l dusese în ispită,
l-a pierdut într-o clipită.

- Dar la Harpo cel hain nu ai poposit puţin? întrebă sfios Lior, legănându-se când pe un picior, când pe celălalt.

- Dragul nostru verişor, sigur c-am ajuns şi prin Castelul Împăratului Hain. E stăpân peste-o pădure, de o mie de leghe cel puţin. La Castelul fermecat însă nu l-am mai aflat. Căci plecase foc şi pară, să-l găsească pe duşmanul său de moarte, Raf cel fără de ţară. I-am cătat pe amândoi, fără

urmă de ostoi.

Umblă vestea negreşit, că acum s-au înfrăţit şi-au jurat să mă omoare, pentru mândra-mi ca o floare. Pentru draga mea Alena, nu i-ar mai răbda, gheena! O să-i prind la strâmtorare pe răzoare. Şi atuncea să te ţii ce va fi cu aceşti nevrednici fii!

CAPITOLUL XXIX

Vedem cum Harpo cel Crud şi Raf cel fără de țară se înfrățesc, pentru a-i face viața amară lui Atar cel Viteaz.

*** * ***

Multe lucruri se mai aud despre Harpo cel crud! Din nord şi până-n sud, din est până-n vest, până la Everest, umblă vestea că-i un zălud. Stăpânea ținutul, tiranul, cu arcanul. Ce jaf făcea când se întâlnea cu Raf! Lăsau pe cale numai lacrimi şi jale! Prăpăd mare cât vezi cu ochii în zare.

Raf cel fără de țară era un hoinar. Nu putea sta în loc măcar când se lupta. Se zvârcolea, se vânzolea şi pe unde trecea în goană, punea oamenii pe prigoană. Îi hăituia şi-i biciuia cu harapnicul şi cu scorpionul, de i dusese zvonul că-i mai crud decât Harpo cel zălud.

Harpo şi Raf erau veri primari şi crescuseră ca doi vlăstari într-o tulpină fără lumină. În întuneric şi umezeală şi-au petrecut anii de şcoală. Şi pentru că erau rude, aveau inimile la fel de reci

şi de crude.

Pentru că detesta lumea întreagă, Harpo îşi făcuse un castel de marmură neagră. Părăsise castelul oval de opal moştenit din părinți, pe motiv că-l scotea din minți. De ce? Era prea frumos! Din cale afară de arătos. Aşa că şi-a ales un domeniu pe grui şi şi-a ridicat un castel după inima lui. Acolo predominau culorile cenuşiu şi verzui, culori foarte sumbre şi era bântuit de tot felul de

umbre. Fantome ciudate se arătau pe înserate. Năluci de fum dădeau buzna duium şi zgomote suspecte se auzeau neîncetat în acest loc blestemat.

Harpo nu iubea lumina solară. Iarnă, vară în acel ținut era noapte şi se auzeau şoapte stranii şi țipăt de bufnițe şi de cucuvele care prevesteau numai veşti rele.

Harpo şi Raf nu-şi găsiseră niciunul logodnica hărăzită, fiindcă aveau inima vrăjită. De aceea, năzuiau amândoi la Alena cea tristă şi duceau între ei un război ce nu există. Se ciondăneau de câte ori se întâlneau. Erau geloşi şi invidioşi şi din cale afară de suspicioşi. Ba-şi scoteau şi paloşele grele, să se bată cu ele.

Când se gândeau la frumosul Atar, din ochi le sărea jar, din inimă scântei, ca la nişte lei paralei!

Porneau în miez de noapte călare, să-l pândească şi să-l omoare! Pe lună nouă, să-l taie cu paloşu-n două. Şi fiecare să ia o jumătate, când soarele va fi gata de scăpătate.

Se juraseră să-l îngroape până la brâu, lângă râu. Până la grumaz pe islaz.

Să nu mai rămână os peste os, din Atar cel Frumos.

Fiindcă Oraşul de Ametist fusese hărăzit pentru bucurie, pe cei doi îi apucase o aprigă furie. Doreau ca oraşul să devină trist, şi nu ştiau cum să facă, pentru ca nimănui să nu-i mai ardă de veselie şi de joacă.

Încă din tinerețe, cei doi visaseră la maşina de izvorât tristețe. Moş Vreasc şi o vrăjitoare rea s-au ocupat de ea. Şi pentru ca nimeni să nu le-o fure, au ascuns-o în scorbura unui copac, în pădure. În pădurea cea arsă şi pustie, pentru ca nimeni să n-o ştie, şi-au pus la copac o încuietoare făcută din iarbă de fiare. Şapte lacăte mari şi late stăteau de strajă la uşa scorburei, ruginite de vreme, încât cheutorile scârțâiau şi gemeau la fiecare mişcare de vânt.

Într-un cuvânt, aşa stăteau lucrurile cu cei doi oameni răi, care alergau peste munți, peste văi, să-l găsească o clipă măcar, singur pe Atar!

CAPITOLUL XXX

Atar se pregăteşte de luptă şi îi înfruntă pe cei doi. Suspinica îi dă în dar lacrima de chihlimbar, iar de la Alena, prințesa tristeții, primeşte un potir cu apa vieții.

* * *

Aşadar, cei doi aprigi duşmani şi rivali se înfăţişară, ca să-l doboare pe viteaz. Din adversari mari şi tari, se-mprietenirã ca doi husari porniţi în bătălie pentru glie. I-a unit răul ca să ucidă flăcăul.

Aşa că porniră aman, să lupte c-un băietan, de a cărui vitejie, spune povestea se cam dusese vestea.

Atar primi de la Suspinica în dar, o lacrimă de chihlimbar care se putea trasforma fără prea mare larmă, într-o armă. În mâna unui viteaz adevărat, se prefăcea în paloş fermecat.

O mogâldeaţă de ceaţă, care avea un toiag de zână şi locuia într-o văgăună la crucea lumii, îi dăruise, spun unii, o pană de privighetoare, care-l ajuta la nevoie, să zboare. Iar de la Alena, prinţesa tristeţii, Atar primise un potir cu apa vieţii.

Cu asemenea arsenal, trecând o punte îngustă aştepta să-i înfrunte într-o bătălie cât se poate de justă.

Deşi prietenii lui insistară să-l însoţească, Atar porni singur în această luptă vitejească.

Curând cei doi apărură foc şi pară, de se întunecă afară. Se luau la întrecere cu vântul, mâncând pământul.

Lupta fu dură şi Atar îi doborî pe amândoi dintr-o lovitură. Cu paloşul fermecat i-a retezat. Praf şi pulbere s-a ales de cei doi zmei paralei. S-au făcut scrum şi apoi a ieşit fum.

În locul lor a răsărit un firicel zglobiu de izvor.

Cu apă vie, cine poate să ştie?

CAPITOLUL XXXI

Eroii noştri, bând din apa vieții, pleacă în căutarea maşinii infernale a tristeții. O găsesc în pădurea arsă. Ca şi când totul ar fi fost o farsă,

dezamorsează bomba, dezlănțuind în câteva momente o avalanşă de râs în torente.

* * *

Ce triumf! Ce larmă şi ce bucurie s-au dezlănțuit, când s-a întors Atar cel viteaz din bătălie, mi-ar trebui o mie de ani să vă povestesc şi nici atunci nu sunt sigură c-am să isprăvesc.

Toți voiau să soarbă şi ei câte-un strop, din apa vieții care să-i vindece de povara tristeții. Hotărâră imediat să plece în căutarea bombei ucigătoare de veselie.

Ajunseră în Sanctuarul pădurii printre uscături, muşchi şi scorburi pline de răşină, dar, nici urmă de maşină! Totul era acolo întunecat şi numai hățişuri şi vrejuri uscate, sau urzici care îi zgâriau precum țepii unui arici.

Moş Vreasc stătea la pândă după un copac scorojit. Avea chipul străveziu şi pricăjit, un nas

coroiat şi era foarte ridat.

În inima codrului au descoperit un copac uriaş, cu frunzele mari şi o scorbură cât o şură. Şapte lacăte ruginite, stăteau de strajă la uşa platanului, să nu fie ruptă nemaipomenita vrajă.

De bună seamă pe aici bântuiau pricolici, iar dintre scoruşi apăreau spiriduşi. Moş Vreasc se baza pe spiriduşi, şi-i considera supuşi. Spera să-i vină în ajutor, în caz că cineva voia să fure maşina buclucaşă. Dar Moş Vreasc era o fire laşă şi imediat fugi de la locul cu pricina, să nu fie descoperit şi pedepsit.

Aşa că nu le-a fost greu să afle misterul tăinuit atâta timp.

Cu floarea de colț fermecată, Atar deschise uşa scorburei ferecate cu şapte lacăte.

În sfârşit, au găsit ceea ce căutau.

Maşina infernală a tristeții era o tărtăcuță, o ciupercă grăsuță care, pe măsură ce creştea împrăştia tristețe.

Cavalerul Amat mai experimentat în astfel de mistere cu clanță, o ințepă de la distanță, cu prelungitorul telescopic prevăzut la vârf cu un ac şi-i veni de hac.

În clipa când o străpunse se degajă din ea o energie vie, o căldură pe măsură şi un miros

dulceag, greu şi amețitor. Nu era deloc uşor să stai în preajma ei, puteai chiar să te îmbeți fără să bei.

Imediat se prelinse un lichid, urât, care, nici nu era de privit. Negreşit, ar fi putut face rău orişicui. Deveni verzui, clocoti cât clocoti şi se prefăcu într-o vietate fantastică cu multe picioare,

o arătare cu ochi bulbucați, cu brațe subțiri şi solzi ca de peşte.

La o incantație a lui Alambic, vietatea se moleşi, solzii îşi pierdură strălucirea şi vietatea îşi destrămă conturul, transformându-se într-o masă amorfă. Când incantația se termină se auzi: "Fâs!" şi toți izbucniră în cascade de râs. Din arătare nu mai rămase decât o pată, mare şi întunecată. Se iscă deodată un vânt, se formă un vârtej ca un turbion şi luă totul în văzduh ca un duh.

Atmosfera se lumină dintr-o dată şi în pădurea fermecată soarele străluci după atâta vreme, de vrăji şi blesteme.

Fețele tuturor se înseninară şi apărură ca într-un clip, zâmbete pe chip.

Cascade de veselie izbucniră-n pădure de s-au mirat şi fiarele, care ar fi putut să jure, că nu mai auziseră aşa ceva încă dinainte ca vrăjitoarea cea rea, să născocească maşina cu pricina.

Se îmbrățişară cu toții şi se întoarseră, la Clubul Cubist, din oraşul de Ametist.

CAPITOLUL XXXII

A doua zi în zori, are loc o bătălie cu flori. Apoi, fără vorbă multă, se pune la cale o nuntă,unde, dacă avem straie noi, suntem poftiți şi noi.

* * *

În oraşul de Ametist era sărbătoare şi lumea ieşise la promenadă, pe stradă. Cineva avu năstruşnica idee să organizeze în zori, o bătaie cu flori.

Pentru aceasta fură aduse crenguțe-nflorate, lujeri şi tulpinițe de garofițe. Trandafirii fiincă aveau ghimpi s-au dovedit foarte eficace, în războiul cu fiare şi dobitoace.

Lăcrămioarele foarte simțitoare, cădeau pe obraji ca o ploaie de rouă pe grumaji. Îndeosebi Lăcrimel şi Lăcrămioara se băteau cu ele ca să mai uite de rele.

Cu ghiocei se băteau copiii mai măricei şi de-atâta miros îşi frângeau os cu os.

Fetele îşi aruncau violete în plete şi-apoi

flori de măr să le înflorească în păr. Busuiocul se arunca numai în sân, sau după ureche, c-aşa era mitul, fetele să-şi găsească ursitul.

Din flori de cale, bărbații sorbeau licori ca din pocale, nectaruri de zei din brebenei şi apoi le aruncau în spate, ca pe potcoave uzate.

Deşi-i o floare regală, cala e din cale afară de rară. Copiii îşi făcuseră sorcove din mâțişori, stele din lumânărele.

Cu gherghine s-a dezlănțuit un război în lege, ca unul cu ciomege. Normal că nu se puteau bate cu flori de potbal, ci le foloseau drept scuturi, ca să se apere de fluturi.

Din flori albe de nalbe, fetele şi-au făcut salbe, brățări, ca să scape de supărări.

Cu gladiole, ce să mai spun, erau răpuşi puii de căpcăun.

Capsulele de maci sunt numai bune, să ataci inamicul fără sfială şi să-l îmbolnăveşti de o boală mortală: trasul la aghioase printre atâtea flori deosebit de frumoase.

Cu asemenea arsenal, ce să vă zic, orice război pare un nimic, un fleac, o bagatelă. Nu-ți mai trebuia nici umbrelă, ca s-o agăți în cui dacă aveai floarea soarelui şi-o purtai pe chelie ca o tichie.

Tare-aş vrea să mă bată cineva cu flori

albastre de nu mă uita!

Să-mi facă bum-bum, cu efluvii întregi de parfum sau cu buchete de liliac să-mi vină de hac. Cu frezii cum fac francezii. Măcar cu levănțică să-mi mai uit de urât şi de frică. Sau cu sulcine să mă simt bine. Cu petunii, că doar nu dau hunii! Să-mi facă un cucui cu floarea cucului. Să-mi zică: "Hei, mâinile sus!" Şi să mă-mpuşte cu stânjenei, cu flori de lotus şi tei.

Însă e mai bine să primeşti în piept imortele, fiindcă ele, lila, precum sunt, nu se scutură-n vânt şi sunt nemuritoare, cum ar trebui să fie orişice floare.

Iată că vin băieții, călăreții, să se bată cu flori de scaieți. Vin şi vin să lupte cu flori de ciulin. Fiindcă florile cu spini nu rănesc pe cei ce se iubesc.

Cu atangic se bătea Domnul Alambic. Fiindcă a observat că floarea aceasta roşie şi portocalie, e mai bună dintr-o mie la răpus adversarul.

Poți să aduci cu carul zambile, nu vor ține loc de cartuşe şi bile. Aşa că mai bine să foloseşti portolaci când vrei să ataci. Înarmat cu zorele, poți să participi la lupte grele.

Ce de fiori mi-a produs bătaia cu flori! Inofesiva bătălie cu roze şi tuberoze.

Pui capăt răului, cu mustața flăcăului. Tai capul zmeului, cu gura leului. Cu crăițele poți să aperi zeițele. Acoperi larma numai cu Violeta di Parma.

De-atâta parfum de tuberoze, s-au tămăduit de orice nevroze. Chiar şi Zorin s-a vindecat cu un spin. Cu o floare de gulie, s-au lecuit de melanocolie. Cu o crizantemă au rezolvat orice problemă.

Şi uite-aşa, cu petale, stamine, pistil, au dus un război foarte util, în luna april.

Apoi, au pus la cale nunta lui Atar cu Alena. Au poftit invitați tocmai de pe Sena şi din Carpați, cavaleri cu inima vitează, după cum urmează: Piticii din Țara Azuro în frunte cu Înțeleptul Azur Kibi, toți veniți în straie portocalii şi azurii. Prințul Cenuşiu cu Elva lui cea frumoasă, care stătuse multă vreme departe de casă, răpită de Prințul Adoris cel cu inima de gheață. Acesta devenise Adoris cel blând şi când turnul lui orb se prăbuşise, vraja se topise şi imediat se îndrăgostise de Savinia, pădureanca lui Run , fântânarul bătu-l-ar harul.

De la Castelul Prințului Cenuşiu, nici nu mai ştiu câți invitați nu veniseră. Piticii Bic şi Dic, Arlechinul Flipo şi Vânătorul de Stele cu părul numai inele; Meşterul Alb, cel cu părul dalb, Flav

cel Firav care-şi aflase firul vieții în floarea tinereții.

Cu puțin noroc ar fi venit chiar şi Gâlbocul Spiroc, dacă n-ar fi trebuit să păzească măruntaielele pământului, pentru ca nimeni să nu le găsească.

De asemenea, mai fuseseră invitați: oaia laia c-un berbec de la Baia. Un purcel, în ureche c-un cercel. El venise singurel;

Şapte pureci respectabili care nu erau capabili să mai sară-ntr-o bătută, fiindcă sufereau de gută.

Fără vorbărie multă, fiindcă nu ştii cine-ascultă, am încălecat pe-un băț şi-am pornit-o la ospăț. Cu o floare de cicoare prinsă-n tâmplă, să vedem ce se întâmplă...

CAPITOLUL XXXIII

Să păşim, doi câte doi, tocmai când e nunta-n toi, nuntă mare cu artişti, dansatori şi pugilişti. Vrei şi dumneata să rişti? Dacă nu, veți rămâne veşnic trişti...

* * *

Alena în rochia de mireasă roză, era frumoasă ca o mimoză, şase pitici îi duceau trena, domnişoarei Alena. Iar Atar, nimeni n-are habar ce chipeş era, să-l sorbi din ochi, nu altceva!

Nu mai vedeai chipuri triste de actori şi artiste. Răsăriseră şapte sori, când au apărut dansatoarele de mână cu dansatori.

Nu mai puteai un deget să mişti, fără să dai de unul-doi artişti. Artiştii întâlniți erau nemaipomeniți. O ceată de menestrei, căci nu e lipsă de ei, cântau pe-ntrecute din cobze şi alăute. Fără ei pe suflete s-ar fi aşternut funigei.

Apoi, mai erau muzicanții savanți, care cântau după cum porunceau regii, numai arpegii.

Artiştii, cum am mai zis, sunt ca îngerii în Paradis. Nu vedeai un artist trist, chiar dacă era

solist la Ateneu, încât era greu, să le vorbeşti despre melancolie. Mai bine de poezie,de lună, de stele.

Orice artă, spun eu, vine direct de la Dumnezeu. Ea este, mai presus de fire, un crâmpei de dumnezeire.

Ia priviți acest menuet! Ce grație, ce splendori de culori într-o sală de marmură, sau într-un palat de mărgean diafan. Alungă pe loc, orice alean.

Alt artist care-şi urma destinul, era dumnealui Arlechinul. Nici să-l tai nu stătea pe loc şi se mişca de parcă ar fi înghițit o găleată de frişcă. A tot țopăit şi-a sărit, făcând tumbe ca la rumbe.

Dar Măria Sa Actorul! Copilul teribil care, în mod miraculos întoarce lumea pe dos şi te face să trăieşti, o mie şi una de poveşti!

Meritai chiar sudalme, dacă nu te învredniceai să bați din palme.

Actorul, tânăr, frumos, mi-a oferit, ce chilipir, fără zăbavă, o felie de viață pe tavă.

Un alt spectacol sublim a fost cel oferit de mim! Mimul, vă spun de la început, nu e limbut, ci e un actor foarte mut. Nu că n-ar avea gură să strige când frige, însă, pesemne, lui îi place să vorbească prin semne.

Ce măreție! Să fii precum un mim, cel mai vestit anonim!

Şi uite-aşa, cu actori şi actrițe, v-am turnat o mie de gogorițe, de prin sarici şi de prin tolbe, să vă-mpodobesc cu cercei de vorbe. Să le prindeți la ureche, ca pe vişine, pereche. De prin cărți, din auzite ia Înşir-te mărgărite!

Acum să nu vă mirați, dar am fost şi noi invitați. Se vede treaba, ca să nu stăm degeaba. Deşi nu ştiam nici dansul şi nici pe la baluri n-am prea umblat, ne-am dus cu adevărat.

Dar, decât să nu dansezi la o asemenea nuntă, mai bine înfruntă un uragan într-un pahar cu apă curată. Cine scapă, nu-i mai trebuie nici nuntă, nici vreo altă agapă.

Notă. Vă rog nespus să nu credeți o iotă din cele ce v-am spus.

Iar eu am încălecat pe-o şa, lăsându-i pe Atar şi Alena, aşa şi aşa, am încălecat pe-un fulg de nea, până la voi, în zăvoi, să vă mai țin de urât, măcar atât.

Şi tot aşa, povestea poate continua la infinit, dacă nu mă grăbesc să-i pun un SFÂRŞIT!

